

తప్పే వరిది ?

రచయిత :

“సునీల్”

ప్రచురణ :

అక్ష్మీ బుక్ డిపో

సియార్‌రోడ్ - విజయవాడ - 2

ప్రథమముద్రణ .
వేయి ప్రతులు
ఏప్రిల్, 1958

ఒకరూపాయి

ముద్రణ :
మంజరి ప్రెస్,
విజయవాడ - 2.

ఈ చిన్ని పోతము—

నా బాబాయి

స్వర్ణీయ దోర్నల భాస్కరశాస్త్రి

గిన్నెస్ బుక్ ఆఫ్ రికార్డ్స్

—అంకితము.

రచయిత.

ఇందులో కథలు

	పుట
తప్పెవరిది ?	5
అపోహ	49
వియ్యపు బస్తా	62

ఈ కథలలోని పాత్రలు
 కేవలము కల్పితములు;
 ఎవరినీ ఉద్దేశించినవి కావు.

తప్పే వరిది ?

“ఏం...నిన్నే, మాట్లాడవో? నా ఆరోగ్యం బాగు పడటం నీకు యిష్టంలేదా? చేసుకున్న భర్తకి నువ్వు అన్యాయం చేస్తావా? కమలా, నా మాట నిశ్చయా? ఇకనుంచి నీ అదుపు ఆజ్ఞలలో నడుస్తాగా ఈ సారికి మా నాన్న నడిగి డబ్బు యిప్పించవూ? నిన్ననే సట్టణంవెళ్ళి, డాక్టరుని కలుసుకువచ్చా. నా ఊసిరితిస్తులు పూర్తిగా చెడిపోయాయనీ, తొందరగా వైద్యం చేయించుకోకపోతే మూడుమాసాలకన్నా ఎక్కువకాలం బ్రతకననీ చెప్పాడు. నేనూ మానవుడినేగా? నాకూ జీవితంమీద ఆశఉండడం సహజమేగా! ఈ విశాలమైన ప్రపంచములోని ప్రతి ఆకర్షణీయమైన వస్తువునీ, ఆకర్షించి అనుభవించాలని నా మనస్సు బాధపడుతోందిగా! కమలా నేను యిదివరకు చేసిన తప్పుల్ని మన్నించు. నిజమైన పాతినత్యాన్ని తెలుసుకొనలేక దుర్మార్గాలు పట్టా. ఎన్నో పాపపుకృత్యాలు చేశా. ఈ సారి నేను ఆస్పత్రిలో తప్పక చేరుతాగా. నాకు ప్రాణభీతిపెట్టవూ? నాన్న నీ మాట తప్పక వింటాడు. నన్ను

రక్షించు కమలా” అంటూ ఒక్కసారిగా ఎక్కువగుండా నుంచున్న కమల కాళ్ళమీద పడ్డాడు మోహన్.

కరడుగట్టిన ఆమె మనస్సు నీరయిపోయింది. సామాన్యంగా మారిన ఆమెహృదయం సవనీతంగా మారింది. భర్త చెడుమార్గాలుపట్టి తన ముఖమైనా చూడటం లేదని ఆ సాళీరంలోని ప్రతి రక్తబిందునూ లజ్జపడింది. ఈ సాళి యొక్క నచ్చినపుడు భర్తను గట్టిగా మందలిద్దామని అనుకున్న ఆమె భావాలు, ఒక్కసారిగా పటాసంచలయినాయి. క్రొత్తభావాలు ఆమెలో ప్రవేశించినాయి. ఆ భావాలకి సరిగ్గా సమాధానం చెప్పకునే తీరిక ఆమెకు లేకపోయింది. భర్త మోహన్ మాటలు ఆమెను ఒక్కసారి కదిలించివేశాయి. ఆమె భరిగంలో లజ్జపడిన ప్రతిరక్తబిందునూ బాటిగా మారిపోయింది. ఆమెలో రేగిన నూతనభావానికి తేలికమైన స్పృహతో పో పోయింది. ఆమెకు శివమెత్తించబడింది. భర్త ముఖం చూచే సరికి ఆమెకు కళ్ళవెంబడ నీస్సుకారటం “మొదలుపెట్టినా”య్. భర్తకి ఆమెముఖం చూపించటానికి సిగ్గుపడింది. “లేదండీ డబ్బు యిప్పిస్తాను” అని చెబుదానునుకున్నది. కాని శరీరంలో ఏ మాటలో దాగిన లజ్జ ఆమెను యిరువది పెట్టింది. ఆమెలో రేగిన నూతనభావాలు, మారుమూలదాగిన లజ్జతో సగిరి అణిగిపోయినాయి, కాని ‘ఈ సారికి చూద్దామని’ ఆమెను సన్ను స్థిరవిశ్వయానికి వచ్చింది.

“కమలా నూటలాడవూ? నాకు ప్రాణభీతి. పెట్టవూ? నన్ను అవదనుండి రక్షించవూ, నాకు వాగ్దానమివ్వవూ?

దేనుకున్న భర్త యింతగా బ్రతిమాలుతుంటే సమాధాన మైనా చెప్పవూ? నీకు ఇది న్యాయమేనా? ఆనందమా, సంతోషమా? భర్తప్రాణాలు పోతే నీకు సౌభాగ్యం వస్తుందనుకుంటున్నావా? నీకు నైధవ్యం ప్రాప్తిస్తుందని నీ మనస్సు ఊహించలేకపోయిందా! భర్త యింతగా ప్రాప్తిస్తుంటే ఈష శ్వాత్రమైనా కరుణ లేకపోయినా? నీది హృదయమా లేక సామాన్యమా? నీవు మానవమాత్పరాలవేనా? సహజంగా లోకంలో స్త్రీలందరూ అబలలయ్యారే! వాళ్ళేమైనా పిచ్చి నాళ్ళా? నీవు అబలగా లేవే! ఆఖరుసారి అడుగుతున్నా; నన్ను రక్షించవా, నాకు డబ్బు యిప్పిస్తానని హద్దానమివ్వవా? నూటలాడవుకదూ! అయితే నీ కాళ్ళముందరే నా ప్రాణాలు పిసుస్తా” అంటూ మోహన్ తలను నేలకేసి బాదుకోసాగాడు.

ఆ దృశ్యాన్ని చూస్తున్న కమల లేతహృదయం తట్టుకోలేకపోయింది. అప్రయత్నంగా ఆమె నోటినుంచి ముశ్యాలు కొంటి ముచ్చటైన మాటలు మోహన్ చెవుల పడ్డాయి:

“మోహన్, సరే! రేపు ఉదయం మామగారిని అడుగుతాలే” అన్నది.

ఆ మాటలు చెవునపడేసరికి మోహన్ లేచి నుంచున్నాడు. ఆమెమీద ఎక్కడలేని ఆప్యాయతా, ప్రేమా ప్రకటించాడు.

“కమలా, నువ్వే నిజమైన భార్యవి! నీవే ఆదర్శవంతురాలైన గృహిణివి. ఇదిగో ఇటు చూడు...అదేమిటి కళ్ళ నెంబడి నీళ్ళుకాయతున్నాయ్. ఛీ, ఎందుకు ఏడుస్తావ్? నే

నున్నాగా, భయమెందుకు?" అంటూ కళ్ళవెంటికి కాసు తున్న నీళ్ళు తుడిచి, ఆమెను తన మృదయానికి హస్త కున్నాడు మోహన్.

ఆమెకు ఒంటిమీద గొంగళిపురుగు ప్రాకినట్లు మింది. అతనిచేతుల్లోనుంచి బయటకు తప్పించుకుంది,

మాట అన్నదే గాని మనస్సులో బాధ ఎక్కువైంది. మరుక్షణంలోనే ఆమెను సేయభావం ఆవరించింది. తన ముఖాన్ని చూడటానికి ఒకరోజున అసహ్యపడిన భర్తకి ఈ నాడు తను సహాయం చేయాలి! ఉన్న ఆస్తివంతా అమ్మి తన సౌభాగ్యం కోరి, ఏదో సుఖం అనుభవిస్తుందని ఆశించి. తల్లిదండ్రులను బాధపెట్టున్న తనభర్తకు ఈ నాడు సహాయం చేయాలి! అందరి మనస్సులనూ బాధపెడుతున్న తనభర్తకి ఈ నాడు సహాయం చేయాలి! అనసరము వచ్చినపుడు సక్క సిం యాలు చూపించి నందలు కేలుగా డబ్బు గుంజులి వేస్తాడు. తెలుసుకుని కూడా ఈ సారి; ఒక్కసారి సహాయం చేయాలి అని ఆమె మనస్సు నిశ్చయించుకొంది. ఈ ప్రేమకు అమిత మైన అనురాగానికి కారణమేమిటి అని ఆమె మనస్సు ప్రశ్నించుకోలేకపోయింది. 'ప్రేమ' అంటే ఏమిటో తెలియని వెయ్యి సంవత్సరాలలో 'ప్రేమ' అని సమాధానపరచుకొంది. ఎందుకంటే ప్రేమ, ఎచ్చట ప్రేమ, ఎలాటి ప్రేమ ఉండాలి అనే భావాలు మరుక్షణంలోనే రగుల్కున్నాయి.

'ప్రేమ' అనే పదానికి అర్థం ఏమిటి? చెడుమాగ్గాలు బట్టి తనరాన్ని నాశనం చేసుకుంటున్న భర్తకి ప్రేమ చూపించి

మరీ నాశనం చేయటం ప్రేమకు లక్షణమా!... ఇప్పుడు ప్రేమ చూపిస్తే భర్త బాగుపడతాడా? ఎందుకు ఈ సమయంలో ప్రేమ? భర్తను తిరస్కరించి డబ్బు యివ్వరని చెప్పినా అది ప్రేమ అవుతదని ఆమె వనస్సు ఊహించలేకపోయింది.

భర్తమీద ప్రేమ చూపించాలా; అగ్రహించాలా? అగ్రహిస్తే సంఘానికి దూరమైపోతానేమో! బంధువర్గానికి విరోధిస్తానేమో! సమాజము నన్ను అణచివేసింది అవతలికి నెట్టివేస్తుందేమో! సమాజానికి, బంధువర్గానికి పనికిరాని వ్యక్తి ఈ భూమిమీద బ్రతకటం దేనికి? సంఘాన్ని తిరస్కరించటానికి ఏ స్త్రీ ధైర్యం చేస్తుంది? సంఘ దురాచారాలకి కట్టుబడి, తిరస్కరించలేక, నోరు నొక్కుకొని ఎంతవంది స్త్రీ పురుషులు మూలనత్వపు మర్యాదలకోసం అగచాట్లుపడుతున్నారు! అన్ని అగచాట్లుకూ కమల తలబిగ్గింది. సంఘంలో ఉన్న క్రుశ్మిని బయటకు తీసి పారవేయవలసిన బాధ్యత సంఘంలో సంచరించే ప్రజలపై ఉన్నదా శేక దేవునిమీద ఉన్నదా? సంఘదురాచారాలకి కట్టుబడి జీవితాన్ని నాశనం చేసుకోవలసిందేనా? భార్య జీవితాన్ని నాశనం చేసి యింటెల్లు పాడుకోవడం అనుభవించవని నదిలివేసిన మోహనని సంఘం గౌరవించదా! అతన్ని అడరించదా! చేతిలో డబ్బు ఉన్నంతకాలం సంఘం గౌరవిస్తుంది, అడరిస్తుంది! కాని భర్తచేత తిరస్కరించబడి తన జీవితాన్ని నాశనం చేసుకుంటున్న కమల ఎటువైపు చూట్లాడితే సంఘం హర్షిస్తుందా? ఒక్కసారిగా గాలివాదన వచ్చి చెట్టు విరిగి మీద పడినట్లు శాపనార్థాలు పడుతూ

ఒకజీవన్మిత్రతాంతంవరకూ తిరస్కరిస్తుండే! నీచపుబ్రతుకు బ్రతికిందంటారే; భర్తను ఎదిరించిన భార్య అవుతుండే! ఇలాంటి సంఘానికి, సమాజానికి తలబగ్గాలా, అక్కర్లేదా అను సమస్యను ఆమె మనస్సు ప్రస్తావనకు తీసుకురాలేకపోయింది.

మామగారు యేబదియేండ్ల ముసలివాడు. ముడుతలు బడిన శరీరం, చేతిలో కర్ర, ముసలివాళ్ళకి ఉండవలసిన లక్షణాలన్నీ ఆయనలో స్ఫురిస్తాయి. గదిలో ఒక్కరే మంచంమీద పడుకొని ఉంటారు. ముసలివాళ్ళకి కాలక్షేపం ఏం కావాలి? గతచరిత్ర అంతా జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుంటూ కాలం వెళ్ళబుచ్చుతారు. కాని సోమయ్యగారి వార్ధక్యం అలాంటి వార్ధక్యం కాదు. సకల విశ్వరాయూ ఉన్న మానవుడికి మనస్సుకు సంకోచం లేనిదే సౌఖ్యం అనుభవించేడని ఆయన దగ్గరలోకానికి చాటుతుంది. పెద్దఆసామి, దొడ్డినిండా గొడ్డు, పాడి పంటలతో కలకలలాడుతున్న కుటుంబానికి మోహన్ నల్ల చుచ్చు అయ్యాడు! సంఘంలో పేరుప్రతిష్టలతో మాయమోగుతున్న కుటుంబానికి కళంకం తెచ్చినవాడయ్యాడు. మోహన్ లోకానికి మిత్రుడే, సంఘానికి ఆప్తుడే, సమాజానికి పుత్రుడే.

“మామగారూ! ఈ సారికి... అంటే ఆఖరుసారి అన్నమాట. వైద్యం చేయించుకుంటానని ప్రాధేయపడుతున్నాను; తప్పులు చేయటం మానవునికి సహజమేగా! ఈసారి డబ్బులు చూద్దాము. పరివర్తన వస్తే మనమంతా అదృష్టవంతులం” అని చెప్పింది కోడలు.

“అమ్మాయి, కమలా! ఇంకా ఎందుకమ్మాయిని పిచ్చి? వాడికి పరివర్తన రాదు, మనం బాగుపడం. వాడు జీవితసమస్యలను ఎదుర్కొనలేని నిర్భాగ్యజీవి. వాడేమిటి; ఎవరైనా, జీవితనాకని సరిగా జాగ్రత్తతో, ఓపికతో నడపలేకపోతే సాగరంలో తుఫానువచ్చి బోటు మునిగిపోయినట్లు, నామమాత్రం లేకుండా అణగిపోవలసిందే”నన్నాడు సోమయ్య.

“లేదు మామగారూ! ఈసారి, ఆఖరుప్రయత్నం చేద్దాం. నేను ఆయనకి భార్యనయిన తరువాత కష్టసుఖములు అనుభవించవలసిన బాధ్యత నాదేగా! ప్రతిగృహిణి ధర్మమూ భర్త దుర్మార్గములుపడుతుంటే సన్మార్గమునకు త్రిష్ణుటయేగా? తన జీవితాన్నంతటినీ నాశనం చేసుకొని భయపడక, ధైర్యసాహసాలతో భర్తను సన్మార్గమునకు త్రిష్ణుటకు ప్రయత్నించుట భారతమహిళలకు పరిపాటేగా?”

“కమలా ఎన్నిసార్లు నువ్వు మోసపోలేదమ్మా? ఒక మానవుడు ఒకసారి, రెండవసారి మోసగించిన తరువాత మూడవసారి అతనిని నమ్మేది ఎట్లాగమ్మా? శాంతము, సహనము కావాలని ప్రబోధించేవారందరికి ఇలాంటి అనుభవాలు లేకుండా లోకానికి చాటి సంఘంలోని ఇతరజీవుల ప్రాణాలు తీస్తారు.”

“మామగారూ! తొందరపడకండి. జీవితంలోనచ్చే సమస్యలలో ఇది ఒక్కటి. ఇలాంటి చిన్నసమస్యలకే శాంతి సహనములు వనికిరావంటే ఎట్లా చెప్పండి? ఆ చెప్పిన వ్యక్తులు కూడ అనుభవమీద చెప్పినమాటలే అవి!”

“సరే కానీయమ్మా ! నీ యిష్టం, తరువాత ముందు కోవలసింది నీవేగా. ఇదిగో తాళంచెవులు - తీసుకొని ఎంత కావాలో అంతా యిచ్చివెయ్యి. నాకు వాట్టుకు బాగు పడ్డాడని, పరివర్తన నస్తుందని ఏమాత్రము అశాశ్వతం.”

“లేదు మామగారూ! నిరాశపడకండి. నిరాశ, పిప్పి హలకి జీవితంలో తావివ్వకూడదు.”

తాళంచెవులు తీసుకొని బీరునాలోనుంచి అయిదు నందల రూపాయలు నోట్లు తీసి హాలులోనికి ప్రవేశించింది.

రొట్టిముక్క చేతిలో నుంచుకొని కుక్కకి ఎదురు గుండా నిలబడితే శునక రాజం ఎంత ఆరాటపడుతుందో, అంత ఆరాటపడుతూ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు మోహన్. డబ్బు ఎప్పుడు చేతిలో సమకూరినా, ఎప్పుడు పట్టణం పారిపోతానో అని ఆలోచిస్తోంది అతని మనస్సు!

“మోహన్ ! ఇదిగో డబ్బు. వైద్యం చేయించుకుంటానని హామీయిచ్చి మామగారిదగ్గర తీసుకువచ్చి. నీవు ఎన్నిసార్లు మన్నుల్ని మోసగించలేదు. నీవే అవ్వాలి, నుకో.”

అయిదునోట్లూ అందుకొని భార్యకాళ్ళకి నమస్కరించి వెళ్ళాడు. “కమలా రేపు ఉదయం ‘మెయిల్’కి పట్టణం వెళ్ళి” నన్నాడు.

*

*

*

2

ప్రశాంతమైన పల్లెటూరి వాతావరణాన్ని వదిలి, ఘోరమైన పొగతో, ఉష్ణమబియ్యం మిల్లుల దుర్గంధంతో; నీధులతో

విహరించే మునిశివాలిటి ఏనుగుల స్వాగతంతో బస్తీ వాతా చరణానికి విచ్చేసాడు మోహన్.

పెద్దవిశాలమైన భవనం. భవనంచుట్టూ తోట, తెల్లని నాణపందిగ్గు, వివిధరంగుల గులాబిమొక్కలు, మధ్యమధ్య ఎలెక్ట్రిక్ బల్బులు, యింటిముందర గేటుకు అటుయిటూ సింహములు అమర్చిఉన్నాయి. టాకీసచ్చి గుమ్మందగ్గర ఆగింది. కారు హిరన్ మోగింది. ఆ మ్రోతవిని పైనుంచి క్రిందకు యిరువదేండ్ల యువతి దిగివచ్చి గేటు తలుపులు తీసింది. జాబ్బెలు చీరె, చెవిక ధరించింది. చవనాగరికత లక్షణం బట్టి ఆమెలో ప్రస్ఫుటమవుతున్నాయి. ఒకచేతిలో బెడ్డింగు, మరొక చేతిలో బుట్ట సుచ్చుకొని గేటుదగ్గర నుంచున్నాడు మోహన్.

“ఆ బెడ్డింగు యిటులే, నేను తెస్తాగా, నీకు అంత భారం చేసికీ” అన్నది సుజాత.

“ఫరవాలేదులే, నేను తెస్తానులే” అని చెండపచేతిలో నున్న బుట్ట ఆమెచేతి కిచ్చాడు. సుజాత బుట్ట నందుకొని, ఇద్దరూ మేడమెల్లు ఎక్కారు.

“మీ యింటిదగ్గర అంతా కులాసా?” అని కుశల ప్రశ్న వేసింది సుజాత.

“ఆ... బేముడిదయవలస, ఆయన కులాసకటాక్షి పేరు గాటు నేటికనుకూ ప్రసరించటంచేత, అందరూ కులాసాగానే అనందంతో ద్వేషాలు లేకుండా ఉన్నారు.”

“అదేమిటి మోహన్. ఒకయింటిలో తల్లిదండ్రుల హాధ్య ద్వేషాలు ఎందుకు వస్తాయి? ఇది లోకవిరుద్ధంగా ఉండే?”

“లేదు సుజాతా! నీవు చాలా పాతకాలంలో ఉన్నావు. నేటి సంఘంలో భార్యాభర్తల మధ్య, అన్నదమ్ముల మధ్య, అత్తాకోడళ్ళమధ్య విద్వేషాలు లేకుండా లేవు. కొంతమంది పేదప్రజలు, మధ్యతరగతి కుటుంబాలవారు బయటపడినా న్నారు. ధనవంతులు, హోదాకల కుటుంబాలలో నారు ఎన్నో విద్వేష, వైషమ్యాలున్నా బయటపడరు. ఇదే లోకం నీరు. నేను గ్రహించినరీతి.”

“సరేలే! నీ వేదాంతం విన్నా గాని, నీ చెల్లాలు కమలా కులాసాగా ఉన్నదా.”

“నా చెల్లాలు కమలా...ఆ...మరచిపోయాను. కులాసాగానే ఉన్నది.”

“అదేమిటి మోహన్! చెల్లాలు మోహన్ మరచిపోయినా ఉన్నాన్?”

“లేదు సుజాతా! కాదు ప్రయాణంచేసి సచ్చేసరికి మంచి వేడెక్కి, సరిగా పనిచేయటం లేదు.”

“కాఫీ త్రాగుమగాని లోపలికిరా” మోహన్, సుజాతలు లోపలికి ప్రవేశించారు.

*

*

*

సుజాత, మోహన్ల కలయిక విచిత్రమటనగా జరిగింది. అంతకుపూర్వం ఒకరిముఖం ఒకరికి తెలియదు. సుజాత ధనిక కుటుంబములో జన్మించిన యువతి. తండ్రి ఆమె చిన్న

తనలోనే చనిపోయాడు. ఒకజే కూతురుగదా అని ఆమె తల్లి సుజాతను కంటికి రెప్పలాగ గారాబంగా పెంచింది. సుజాత కాలేజీ విద్యాభ్యాసానికి వచ్చేసరికి ఆమె తల్లి కూడ చనిపోయింది. ఆమె మనస్తత్వాన్ని కన్నతల్లే సరిగా తెలుసుకోలేకపోయింది. “ఆమెలాంటి యువకులు ఇంకా భారత దేశంలో ఉండబట్టే స్త్రీ బాతి ఈనాటికీ గౌరవం నిలబెట్టుకుంది” అనుకునేది. సుజాత కాలేజీ విద్యాభ్యాసం చేసిందనే సరికి అనేకమంది అనేకరకములుగా ఊహలు చేసేవారు. కాలేజీ కుర్రవాళ్లు ఆడపిల్లల్ని ఏడిపిస్తారని, సీచభావంతో చూస్తారని ఊహించేవారు. కాని సుజాత వచ్చిందనేసరికి కాలేజీలో కలిగే వైతన్యం ఆశ్చర్యం కలిగించేది. పెద్ద గాలివాస నచ్చి వెలసిసట్లుగా ఉండేది కాలేజీ వాతావరణం. ఆమె అంటే ప్రతివారికీ గౌరవం. ఆమె ఇతరులయందు చూపించే ఆదరాభిమానములే కాలేజీ విద్యాభ్యాసకాలంలో గౌరవ స్థానాన్నిచ్చాయి. చదువు పూర్తి అయిన తరువాత కూడ సంఘంలో ఆ గౌరవం నిలబెట్టుకొనగలిగింది సుజాత.

విజయవాడ పెద్దబజారులో రాత్రి పన్నెండుగంటల నరకూ జనసమర్థం ఎక్కువగా ఉండేది. ఒకనాడురాత్రి మూలమీద ఉన్న వెడ తేళ్వరరావుగారి బట్టలకొట్టుదగ్గన రిక్సా ఆగింది. రిక్సాలోనుంచి సిల్కుబట్టలు కట్టుకొని, చేతిలో నువ్వు పుచ్చుకొని దిగింది సుజాత. ఆమె నువ్వు పైను తెరచి డబ్బులు రిక్సావాడిచేతిలో పెట్టింది. రిక్సావాడు మనస్సులో

సంతోషపడి ఆమెను మనస్సుతో దీవించి “నన్ను నుండి బయట
గాను” అని పట్టలేని సంతోషంతో వెళ్ళిపోయాడు.

బస్తీలలో వివిధజాతులవారు, వివిధములైన భిక్షకులు
కలవారు, సత్యవంతులు, ధర్మపరులు, కాడియ, మోసగాళ్ళు,
ఒక రేమిటి, పైకి టీపుటాపుగా బట్టలు వేసి యువకులను మోస
గించే యువకులు—అందరూ వుంటారు. అందులో పిబియి అనే
పెద్దబజారు సామాన్యస్థలం కాదు గదా !

రిక్సావాడి చేతిలో పట్టుపెట్టి ఆమె కొట్టు లోనుండి
బేరారికని వెళ్ళింది. ఆమె బేరం చేస్తుండగానే ఒక యువకుడు
కొట్లో ప్రవేశించాడు. పెనామాఫారింగు, సిల్కు చీరలు
వేసుకున్నాడు. అతనిముఖంలో మాత్రం దీప్తిని కోల్పోయి
లాగ ప్రస్ఫుటమవుతోంది. అటూయిటూ నిక్కులు చూచుకుంటూ
బజారువెంట నడవటం యువకులకు సామాన్యమే. ఆ దృష్టి పడి
తేళ్ళర్రావుగారి బట్టల దుకాణంమీద పడింది. రాత్నము
మెరసినట్లుగ ఆమెముఖం మెరుస్తూ, సిల్కు-చీర శభితో గొంతులో
అతని కంటబడింది సుజాత. ఆ యువకుని మనస్సు ఇనుము
అయస్కాతముచే ఆకర్షింపబడినటుల ఆమె అందముచే ఆక
ర్షింపబడింది. గబగబా కొట్లో ప్రవేశించాడు.

ఆప్పుడే సుజాత ఖరీదుగల సిల్కు-చీర బేరంచేస్తోంది.
తనూ ఆ చీరే బేరం చేయాలి అని అనుకున్నాడుగాని జేబులో
కాఫీ త్రాగటానికికూడా డబ్బులేదు. కాని అతను వెళ్ళి
దునులు అందరినీ ఆకర్షించినాయి. అతను ఏమిచెయ్యాలో
తోచక అక్కడే నిలబడిపోయాడు. సుజాత బట్టబేరంచేసి

బిల్లు వ్రాయించింది. వెనుతిరిగి చూచేసరికి క్రొత్తదుస్తులు ధరించి ఉన్న యువకుడు కనబడ్డాడు. వెనుతిరిగి చూచిందో లేదో అయిదుగురు వానుష్యులు కర్రలు పుచ్చుకొని కొట్టా ప్రవేశించారు. అయిదుగురు వానుష్యులూ కలసి ఆ యువకుని పట్టుకున్నారు. ఆ యువకుని ముఖం ప్రొద్దుననుంచీ ఆహారం లేకపోవుటవల్ల నేమో నీరిసింది కళావిహీనమయింది. ఆ వచ్చిన వానుష్యులు ఎవరో ఆ యువకుడు గ్రహించలేకపోయాడు.

అతడు నంచినతల, మరల పైకెత్తలేకపోయాడు. వచ్చిన అయిదుగురువానుష్యులూ పెద్దనస్తాదులులాగా ఉన్నారు. అందులో ఒకడు “వెతకండిరా తేలులు, ఎంతకాలమని ఊరు కంటారు” అని కర్ర పైకెత్తాడు.

మరిమొకడు అందుకొని “డబ్బు అందరికీ కనబడేలా ఉండాలా? ఏ మూలదాచావో, నరిగా వెతకండిరా!” అని సంచె బిగించాడు.

ఇంకొకడు అందుకొని “అయినా ఎంతకాలమని ఊరు కంటావు? ఇలాంటివాణ్ణి ఊళ్ళమీద, పట్టణాలమీదపడి ఎంత చుంది కొంపలు ఆడుస్తున్నారో! నరిగ్గా వెతకండిరా” అని తన పొగా బిగించాడు.

ఈ దృశ్యాన్ని చూస్తున్న సుజాత లేతవృద్ధుడు తట్టుకోలేకపోయింది. ఆమెదృష్టి ఆ యువకునివైపు మరలింది. అతని ఆహారం చూచేసరికి ఆమెకు ఆశ్చర్యం కలిగింది. కలవాని బిడ్డలాగ కనబడ్డాడు. అతనిముఖం చూచేసరికి ఆమెలో డయ, జాలి ఆనరించినాయి. అతనికళ్ళు గుంటలుపడివున్నాయి. వచ్చి

చుట్టుముట్టిన ఆ మనుష్యులు పంచెలు బిగించి, ఆ యువకునిమీద చేయి వేయబోయేసరికి సుజాత “అగండి” అని గినమూయించింది. ఆమె సింహగర్జనకు చుట్టూవున్న జనం ఆశ్చర్యచకితులై ఆమె నంకకు దృష్టిపోనిచ్చారు. ఆమెలో ఏమాత్రమూ మౌనము కలుగలేదు. కళ్ళు ఎర్రబడినాయి. తీవ్రగూసం వ్యాపించి. చూస్తూన్న వారందరికీ ఆమెముఖం చూచేసరికి భయంపేసింది.

“ఎందుకు అతనిమీద చేయివేస్తారు...మీకు ఏం కావాలో చెప్పండి, నేను ఇస్తా” అని సుజాత సంచీ బిడ్డ ఊడదీసింది.

ఈ దృశ్యాన్నంతటినీ చూస్తూన్న వచ్చిన మనుష్యులు నెరక్కి తగ్గారు. ఎత్తినకరల్ని దించివేశారు. ఇంతలోకి బజారులో ఉన్న జనంఅంతా చుట్టుముట్టారు. కర్రలు క్రింద పడేసిన మనుష్యులు మాట్లాడలేకపోయారు.

వారు అమాయకులు. లోకజ్ఞానమే లేనివారే. ఎందుకనీమీ తెలియదు. ఈ అమాయకప్రజల అండచూసుకొని ఎంతమంది సంసారాల్లో కూలే మనుష్యులు లేకపోతే, వడ్డీ వ్యాపారమనేపేరుతో ప్రభుత్వమువారివద్ద లైసెన్సులు పొందామని చెప్పకుంటూ అవసరము వచ్చినవారికి ఆదుకుంటామని గొప్పలు చెప్పకుంటూ, డబ్బు వందల వెట్టుబడిపెట్టి, నాను సరియైన కాలానికి ఇవ్వకపోతే, ఆ అమాయకప్రజలకి ధన ఆశ చూపించి, బజారులో నిలబెట్టించి, ఇండ్లపై దొమ్మిలు చేయించేవారికి వీరు రక్షకభటులు. ఈ విధంగా ఈ అమాయక ప్రజలు సత్యాన్ని గ్రహించలేక, జ్ఞానవిహీనులు కాబట్టి

పొట్టకూటికి ఆశపడి ఇటువంటి దౌర్జన్యకాండలకి దిగుతారనటం నిస్సందేహం.

ఆ జనసమూహంలోనుంచి నలభైయేండ్ల యువకుడు బయటకు వచ్చాడు. తలమీద టోపి, చేతిలో ఒంకెకర్ర, కాళ్ళకి బూట్లు, గ్లాస్కో-పంచ, లాల్చీ ధరించాడు “ఎవరమ్మా నీవు. అతను మాకు డబ్బు యివ్వాలి. తీసుకొని అయిదు సంచ త్వరాలయింది. ఎంతకాలానికీ ఇన్వకపోతే ఏంచేస్తాం. నడిబజా రులో నిలబెట్టి దగ్గరఉంటే తీసుకొంటాం” అన్నాడు.

చివరి మాటలు ఆ వచ్చిన జనం చెవుల పడేసరికి వారి ముఖ కవళికలు మారి పోయినాయి. ప్రతి వారికీ శరీరంలోని ప్రతిరక్త బిందువుల్లో క్రోధం, ఆపేశం ఆవరించినాయి. వారి రక్తం ఉండుకెత్తి వచ్చిన పెద్దమనిషిని పట్టుకు తన్నాలన్న భావం కలిగింది. ఎవరికి వారే ముందుకు రావాలని అనుకునేసిన మిగల వెనుక్కి తగ్గారు. చుట్టూ వున్న జనం గెంతుక్క- ముఖ కవళికలను సుజాత జాగ్రత్తగా పరిశీలించి గ్రహించింది. ఆమెకు ధైర్యం చిక్కింది. ఆ వడ్డీ వ్యాపారస్థుని అవమానం చేయటానికి ఇదే తగిన సమయం అని తెలుసుకుంది.

“ఈ యువకుడు నీకు ఎంత డబ్బు యివ్వాలో జాగ్రత్తగా ఆలోచించి చెప్పు” అని సంచి ఊడదీసింది.

“అయిదువందల రూపాయలు” అన్నాడు.

‘అయిదువందలు’ అనేమాట చెవులపడేసరికి తలవంచి కూర్చున్న ఆ యువకుడు ఒక్కసారి వండిపడిలేచి “ఏమిటి”

నీకు అయిదువందలరూపాయలు యివ్వాలా? నీ దగ్గరనే తీసుకున్నది యాభైరూపాయలే కదా?” అని లజ్జతో - చూచి ప్రక్క క్రోధం స్ఫురింపచేస్తూ అన్నాడు.

“ఇంతకాలంనుంచీ నడ్డి ఎంతయిందనుకున్నావా?” అన్నాడు ఆ యువకుడు తలపైకెత్తి.

నడ్డిమాట వినేరునికి జనం విస్తుపోయాను. కన్ను నువ్వి గించి అతనివంక చూస్తూ నిలబడ్డారు. సుజాత ధైర్యంతో “యాభైరూపాయలకి నడ్డితో అయిదువందలా! మీరు ఇంత దుర్వ్యాపారం చేస్తున్నారాకాబట్టి అమాయకప్రజలకి డబ్బు ఆశ చూపించి నడిబిబ్బారుతో దొమ్మి చేయిస్తున్నారా” అన్నది సుజాత.

‘దొమ్మి’ అనేమాట చెవినిపడేవనికి ఆ యువకుడు ఆశ్చర్యపోయి ఆమెముఖంవంక చూసాడు. మరల మాటలకి లేకపోయాడు.

“ఇవిగో వందరూపాయలు. తీసికొని సంతోషపడండి” అని సంచీలోనుంచి డబ్బు తీసి అతనిచేతికిచ్చింది ఆమె.

ఆ పాపాకారు నచ్చినదానికి సంతృప్తిపడాలి. వంద రూపాయలు తీసికొన్నాడు. చుట్టూమూగిరి జనం జడజడ సవ్వ నారంభించారు. ఆ అవమానం భరించలేక ఆ నడ్డివ్యాపారస్థుడు తలవంచి తిరుగుముఖం పట్టాడు. ఈ దృశ్యంపై తీసికొని చూస్తున్న ఆ యువకుడు అవమానం భరించలేక మూగ్ధుడైపోయాడు. చుట్టూఉన్న జనం నీళ్ళు తీసుకువచ్చి అతనిముఖం

మీద చల్లారు. ఆ యువకుడు తేరుకున్న తరువాత ఎవరిండ్లకి వారు వెళ్ళిపోయారు. సుజాత అక్కడే నిలబడ్డది టాక్సీ తీసుకువచ్చి ఆ యువకుని మెల్లగా చెయ్యిపుచ్చుకుని ఎక్కించి ఇంటికి తీసుకువెళ్ళింది.

ఇలాంటివి సుజాతకి సామాన్యనిశేషాలుగా మారి నాయి. ఈ యువకుని ప్రవృత్తి ఆమెను కలవరపెట్టింది. తన కళ్ళముందర ఒక యువకుడు చెడిపోతున్నాడే అన్న ఆవేదన ఆమెలో ప్రవేశించింది. అతనిని ఎలాగునైనా స్వార్థమున 'ఫెట్టవలె'నని దృఢనిశ్చయానికి వచ్చింది. ఆమెమీద ఎన్ని అపవాదులు ఎంతమంది పనిలేని పేర్కొన్నారు వేసినా స్వీకరించటానికి ఆమె మనస్సు ఒప్పుకుంది. ఆ యువకుడు త్రాగుబోతని, వ్యభిచారని తెలుసుకుంది. ఈ గుణములన్నీ ఆమెకు సోయాన్ని కలిగించలేదు. తల్లిదండ్రులు లేరని చెప్పిన ఆ యువకుని తన యింటిదగ్గరే ఉంచి సంరక్షణ చేస్తోంది.

*

*

*

3

అంతమంది జనసమూహంలో అవమానభరితుడై యింటికి తిరిగివచ్చాడు వడ్డివ్యాపారియైన నారాయణ. అతని మనస్సు కలతచెందింది. 'ఒక ఆడదానిచేత అనమానింపబడ్డానే అని అతని శరీరంలోని ప్రతిఅణువూ లజ్జనడింది. తన యింటినిండా కావలసినంత ధనం ఉన్నదే, ఇచ్చునచ్చిన పని చేయిండుగల సమర్థత తనకు కలదే అన్న ధీమా, తనకు ఎదురు

తిరిగి జయించగలవారు లేరు అన్న అహం—ఈ మూడు గుణాలూ మారుమూల దాక్కున్నాయి. ఆ యువతి పుట్టు పూర్వోత్తరాలు కనుక్కున్నాడు. తనకు దగ్గినబంధువేనని తేలింది. తనలాంటి వ్యక్తుల్ని, సంఘంలో ఇతరరకమాల వ్యక్తుల్ని అవమానించటం ఆమెకు పరిపాటి అగుందనిపించి పోయింది. ఆమెను ఏమిచేసి లొంగతియ్యాలా అన్న భావం అతని మనస్సులో ప్రవేశించింది. హాలులో కుర్చీలో కూర్చుండి సిగరెట్లు ముక్కలు పీల్చి పడవేయసాగాడు. కాని అతనికి యే ఆనందం తట్టలేదు. ఏమిచెయ్యాలో తోచక అటుయిటు పచ్చాన్ని చెయ్యటం మొదలుపెట్టాడు.

భార్య కప్పులో కాఫీ పోసి తీసుకువచ్చింది. భర్త ముఖం చూచేసరికి ఆమెకు అనుమానం కలిగింది. “అయ్యో! ఎందుకు ఈ మార్పు కలిగిందీ?” అన్న ప్రశ్న ఆమెకు మధనపెట్టింది. దానికి సమాధానము తన భర్తద్వారానే రావాలని నిశ్చయించుకుంది.

“ఇదిగోండి; కాఫీ తీసుకువచ్చా” అని కప్పు వీటికి అందివ్వబోయింది.

“అక్కడ గుర్చీమీద పెట్టు. నేను తీసుకుంటానులే” అన్నాడు చిరాకుతో భర్త.

ఆమె తిరిగి ప్రవ్నించకుండా కాఫీ కప్పు బల్లమీద పెట్టి అక్కడే నిలబడ్డది. అయిదునిముసాలు చూచి తీసుకొనక పోయేసరికి మరల ఒకసారి జ్ఞప్తి చెయ్యాలని “కాఫీ అక్కడ పెట్టానండీ, చల్లారిపోతుంది” అని చెప్పింది.

కాఫీ త్రాగి కప్పు బల్లమీదపెట్టి మరల పచ్చార్లు చేయటం మొదలుపెట్టాడు నారాయణగారు. ఈ సారి ఆమె మనస్సు ఊరుకొనలేకపోయింది. భర్త మనస్సులోని ఆకేదన తెలుసుకోవాలన్న ఆసక్తి ఆమెలో ఎక్కువైంది. పెదిమెలు చినరవరకు వచ్చి బిగబట్టుకుంది. కాని ఊరుకొనలేకపోయింది.

“ఏం జరిగిందండీ... అంత ఆవేశంగా ఉన్నారు” అని సామ్యంగా ప్రశ్నించింది. సమాధానం చెప్పటానికి సిగ్గుపడి వినపడనట్టుగ నటించాడు నారాయణ.

ఆమె ఊరుకొనలేకపోయింది. తిరిగి గట్టిగా అడిగింది. ఈ సారి తప్పించుకోవటానికి ఏలులేకపోయింది. కొంచెంశేపు తడబడి “ఏం జరగటమేమిటి? నీన్న సట్టనడిబజారులో అనమానం జరిగింది. ఈ స్త్రీజాతి దగ్గర ఉన్న దుర్గుణమే అది! ఎచ్చట ఏ సమయంలో ఎలా ప్రవర్తించాలో తెలియదు.”

స్త్రీజాతిని విమర్శించేసరికి ఆమెలో అభిమానానికి స్థానం కలిగింది. మరుక్షణంలోనే భర్తకి అనమానం జరిగింది అనే విషయం అభిమానాన్ని అణచివేసింది.

“ఏం జరిగిందండీ నాతో చెప్పకూడదా” అని తిరిగి ప్రశ్నించింది.

“ఎవరో సుజాతట... నీలుగా బట్టలువేసుకొని మనకు పెబ్బు యివ్వవలసిన మోహన్ అని మన నౌకర్ల చేత అడిగి స్త్రీ ‘నొమ్మచేసి ఎంతమంది కొంసలు ముంచుతారు. ఇదిగో మీ పెబ్బు’ అని వందగూపాయలనోటు ముఖాన వినరింది. చుట్టూ

ఉన్న జనం పకపక నవ్వారు. ఇంతకన్నా అనమానం ఏం కావాలి?" అని అభిమానంతో సమాధాన మిచ్చాడు నారాయణ.

‘సుజాత’ పేరు ఆమె చెవినిపడేసరికి నిశ్చేష్టురాలైంది. సుజాత ఆమెకు దగ్గరచుట్టం. కాని వారికీ వీరికీ రాకపోకలు లేవు. అందువలన నారాయణగారికి సుజాత తన బంధునని తెలియదు. వాళ్ళ స్వగ్రామంలో సుజాతని అందరూ గౌరవిస్తారు. ఆమె బజారువెంట నడుస్తుంటే పేదప్రజలందరూ ఆమెకు దణ్ణాలు పెడ్తారు. సుజాత తన బంధునని చెప్పితే ఆమెమీద నిరుచుకుపడ్డాడని ఆ సంగతి భర్తకు తెలియనీయలేదు. నారాయణగారు సుజాత తన భార్యవైచుట్టం అని చూచాయగా తెలుసుకున్నాడు. ఆమె ఆ ప్రసక్తి తప్పించి మరొక ప్రసక్తి తెచ్చింది.

“అయితే చూసారా. మన గోపీ రెండోపెళ్ళి చేసుకుంటాడుట. తన కిష్టంలేని పెళ్ళి చేసారని, భార్యకు గర్భకోశం సుస్తీ అని, తను దాంపత్యం చేయకూడదని డాక్టరు సలహా ఇచ్చారుట” అని భర్తచెప్పిన పడవేసింది.

ఈ మాటలు నారాయణగారి చెవినిపడేసరికి ఉక్కిరిగూపం దాల్చాడు. ఆయనకు ఏమి మాట్లాడాలో తెలియలేదు. మరుక్షణంలోనే అతని మనస్సు లజ్జపడింది. బ్రహ్మయ్యగారి కొడుకు మారుపెళ్ళిచేసుకున్నాడని ఎగతాళిచేసాడు. ఇప్పుడీ ఊరిలో తలెత్తుకు తిరగటం ఎట్లా అని అతని మనస్సు లజ్జ

నడిచింది. కోడలు సుస్తీ మనిషి అతనికి తెలుసు. మొదటిసారి కాన్పుకి ఆమెకు చాలా సుస్తీచేసి ఆపరేషన్ చేయవలసిన పరిస్థితి వచ్చింది. అప్పుడే డాక్టరు ఇక భార్యభర్తలు కలవ గూడదని సలహా ఇచ్చారు. నారాయణగారు సందిగ్ధావస్థలో నడ్డోడు. ఈ ప్రశ్న అతని మనస్సుని కలతచెందించింది.

“ఈ సమస్యల్ని పరిష్కరించటానికి ఎవరన్నా స్త్రీడరు గారికిజే బాగుండు” అనుకున్నది ఆయన మనస్సు. పైన ఉన్న దేముడు ఒక్కడే ఆ సమస్యల్ని పరిష్కరించగలడని అతని మనస్సు సమాధానపరచుకొన్నది. తను చేసే వడ్డీవ్యాపారానికి దేముడు గుర్తుకు రాడు. ఎన్ని అన్యాయాలు చేస్తున్నానో స్థిరపాదినలె ప్రవర్తించేనాడు. కాని ఇలాటి సమస్యలు వచ్చేసరికి ‘ఆస్తిక’వాదిగా మారేవాడు నారాయణగారు.

“ఏడీ అబ్బాయి, యింట్లో ఉన్నాడా” అని ప్రశ్నించాడు భార్యను.

“ఊబో లేడండీ ప్రాద్దు పట్టణం వెళ్ళాడు.”

‘తనకో చెప్పకుండా పట్టణం వెళ్ళిన న్యక్తి సలహా వింటాడా?’ అన్న ప్రశ్న అతనిలో ప్రవేశించింది. ఏమి సమాధానం చెప్పకోవాలో ఆలోచిస్తూ పచార్లు చేయటం మొదలు పెట్టాడు.

కాఫీ కప్పులు తీసుకొని నారాయణగారిభార్య లోపలికి వెళ్ళింది.

వడ్డీవ్యాపారి నారాయణగారు హాలులో పచార్లు

చేస్తూ సిగరెట్టు ముక్కలతో హాలు అంతా నింపాడు. ఏమీ ఆలోచన తట్టలేదు. మనిషికి అభిమానం మెండు.

పంచె, లాల్చీ ధరించి, తలపాగ చుట్టి, ముఖాన ముచ్చటగ పంగనామాలు పెట్టి, నోట్లనుంచి గుప్పెన చుట్టపొగ వదులుతూ, కాళ్ళ చెప్పులు చప్పుడు చేసుకుంటూ హాలులోనికి ప్రవేశించాడు— నారాయణగారి సలహాదారు, ఆంతరంగిక వ్యవహారాలలో జోక్యం కలగజేసుకొనేవ్యక్తి రామయ్య. కాళ్ళ చెప్పులు చప్పుడు విని పచార్లుచేస్తున్న నారాయణగారి ఊక్తిపడి తిరిగిచూచాడు. నిండైన విగ్రహానికి రామయ్య కంటబడ్డాడు. “రా! రామయ్య” అని కుర్చీ లాగాడు.

“ఊరిలో నిశేషాలు ఏమిటి” అని ఏమీ తెలియని వానిలాగ ప్రశ్నించాడు నారాయణగారు.

“ఏమి ఉన్నాయండీ! నిన్న మీరు నానుకి వెళ్ళి నవ్వుడు అక్కడ ఏనో గలభా జరిగిందని ఊరంతా చెప్పుకుంటున్నారు” అన్నాడు రామయ్య.

నారాయణగారి ముఖం వాడిపోయింది. మరల తలెత్తి తిరిగి సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు.

“ఇంకా ఏమి చెప్పుకుంటున్నారు” అని ప్రశ్నించాడు.

“ఎవరో ఆడది మీ మీదికి చెప్పిందిట. మీరు మూట్లాడకుండా ఇచ్చిన డబ్బు పుచ్చుకొనివచ్చారుట” అని ముగించబోయాడు రామయ్య.

“చాలులే...ఇంకా చెప్పనక్కరలేదు. అయినా రామయ్యా? ఈ పల్లెటూరిలో ఉంటే ఇదే గొడవ. గోరంత ఉంటే కొండంత చేస్తాను” అన్నాడు నారాయణగారు.

“కానులో గొడవ మీరు అనుభవించారుగా. అడాళ్ళ చేత దెబ్బలు తింటుమెందుకు? కానుకి నెళ్ళట మెందుకు?”

“లేదు రామయ్యా...దెబ్బలు ఎవరు తిన్నారు? నాకు కావలసిన దెబ్బ అడిగాను. అమ్మాయి ఎవరో, వాడికి ఏమవుతుందో సందిలోనుంచి తీసియిచ్చింది” అన్నాడు.

“నారాయణగారూ! ఎందుకు వచ్చిన వడ్డీవ్యాపారం చెప్పండి. ఇచ్చేటప్పుడు దర్జాగా యిస్తారు. ఇచ్చినదగ్గరనుంచి నాళ్ళ కాళ్ళు, గడ్డాలు పుచ్చుకోను, లేకపోతే దూకుడుగ దొంగవ్యం చేస్తే అడవాళ్ళు-” అని పూర్తిచేయజోయాడు రామయ్య.

“చాలుగాని ముందుకర్తవ్యం ఏమిటో చూడు. అబ్బాయి గోపీ భార్యకి గర్భకోశంలో జబ్బు అని రెండో పెళ్ళి చేసుకుంటాడుట. అంతకన్నా అవమానం” అని సగం లోనే ఆపేసాడు నారాయణగారు.

“మన ఊరికి ఎవరో సన్యాసినచ్చాడుట, ఆయనచేత బడి, భూత నైద్యం, ఇంకా జబ్బులు సయంచేస్తాడుట. ఆ జనం అంతా పోతున్నారు.”

“ఇంకా ఇన్నాడు చేతబడులమీద ఎవరికి నమ్మకం ఉంది రామయ్యా. ఏదో మనసిచ్చిగాని, పల్లెటూరిలో ఉండటం చేత మనలను మోసగించటానికి దొంగసన్యాసులువస్తున్నారు.”

“లేదండీ ఈ సన్యాసి గొప్పవాడుట. విచిత్రములైన పనులు చేస్తున్నాడుట, ఇసుకని పంచదార చేస్తున్నాడుట.”

రామయ్య అంటే నారాయణగారికి సమ్యక్. అతను ఏమి చేయమంటే ఆ పనికి సిద్ధపూతాడు. రామయ్య సలహా అంగీకరించుదామని నిశ్చయించుకొన్నాడు.

“సరే! రామయ్య! నీవు వెళ్లి ఆయనను మనింటికి తీసుకురా!” అన్నాడు.

“అట్లానే బాబూ వెళ్లి వస్తా” అని రామయ్య బయటికి వెళ్ళాడు.

*

*

*

4

“సుజాతా! నా దగ్గర ఏమున్నదని డబ్బు యిచ్చి విడిపించావ్?”

మోహన్ మాటలు ఆమెకు ఆశ్చర్యం కలిగించినాయి. “నీ దీనపరిస్థితిని చూసి విడిపించా” అంది.

మోహన్ తలవంచేసాడు. ఎందుకు ప్రశ్నించానా అని మనస్సులో బాధపడ్డాడు. ‘గతం నాస్తి’. అయినదానికి విచారిస్తే ఏం లాభం అనుకున్నాడు మనస్సులో.

“నీకు భూశవైద్యంమీద నమ్మకం ఉన్నదా” అని ప్రశ్నించాడు మోహన్.

“ఏం? దేని? ఏం జరిగిందీ?” అని తిరిగి ప్రశ్నించింది సుజాత.

“తానుకి ప్రక్కనే చిన్నపల్లెటూరికి ఎవరో సన్యాసి ఉన్నాడంటు. భూతవైద్యం చేస్తాడంటు. మంత్రాలు నేర్చు తానంటు.”

“మంత్రాలు నేర్చుకొని ఎవరిమీద ప్రయోగిస్తామని? అయినా మంత్రాలకి చింతకాయలు రాల్తాయా?” అన్నది.

మోహన్ ముఖం చిన్నబుచ్చుకున్నాడు. ఎంజో ఆశోబనకమైన సమాధానం వస్తుందని ఆశించాడు.

“లేదు సుజాతా! రేపు నేను ఆ పల్లెకు వెళ్ళివస్తా” అన్నాడు మోహన్.

“సరే, నీ యిష్టం. వెళ్ళిరా” అన్నది సుజాత నవ్వుతూ.

మోహన్ కాళ్ళకి చెప్పలు వేసుకొని సైకిలు ఎక్కాడు. సుజాత మోహన్నని గుర్తుపరిచూ పంపించి తిరిగి బోపలికి వచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నది.

మోహన్ సైకిలు ఎక్కి బయలుదేరాడు. అతని ఉద్దేశ్యం ఊరుప్రక్కనే ఉన్న సన్యాసిదగ్గరకు వెళ్ళి రావాలని. కాని అతని సైకిలు అలవాటైన గుమ్మలు తప్పించి ఊరు దాటటం సాధ్యంకాకపోయింది.

ఎల్లవేళలా వేశ్యావృత్తి నెలలంబించే గృహములకు పట్టణములలో కొదవేమున్నది. వారు దినమూ ఎంతమంది మోహన్లాంటి యువకుల్ని తమ సుకావనసౌందర్యంతో ఆనందపెట్టి ఇంటికి పంపించటంలేదు. దయాదాక్షిణ్యములు లేకుండా నిర్దాక్షిణ్యంగా ఎంతమంది సంసారాల్ని నాశనం

చేయటంలేదు. వారికి కావలసినది పొట్టకి కూడు, ఉండటానికి యిల్లు. చేతికి డబ్బు యిచ్చిన కొలదిరోజులూ వారు అనుభవించు ఆనందం శాశ్వతానందంగా తలుస్తారు. వారిలాంటి యువతుల్ని, భాసవిహీనుల్ని సన్మార్గానికి త్రిప్పటానికి ఎందుకు పాటుపడకూడదూ అని సుజాత ఆలోచనాసముద్రంలో మునిగి పోయేది. వారిలో వేశ్యావృత్తి నవలంబించి ఎంతమంది పొట్ట కూటికి పాటుపడుతున్నారు ?

తరతరాలనుండి వచ్చే భారతస్త్రీ సాంప్రదాయాన్ని మట్టి కలుపుతున్నారే. భారతజాతి గౌరవప్రతిష్టలకు వీరు ఆటంకమగుచున్నారే! నీరిలాంటివారిని సంఘం ఇంకా ఎందుకు గౌరవించాలి. సంఘంలో సంచరించే యువకులు శిక్షణ సొంది ర్యానికి ఎందుకు మోసపోతున్నారు? కేవలము వారు భాస హీనులు కాదే! విజ్ఞానవేత్తలు, చదువుకున్నవారు అనేకవేల మంది వ్యసనమునకు లోనగుచున్నారే? సంఘ అభివృద్ధికి పాటుపడుతున్నామని చెప్పుకుంటూ, సంఘబలహీనతకు దాని తీస్తున్నారే. సంఘంలో స్త్రీ పురుష సమానత్వంకొరకు పాటు పడేవారమని గొప్పలు చెప్పుకుంటూ, స్వవిషయము వచ్చే సరికి స్త్రీకి రాణించుటకు అవకాశ మిచ్చుట లేదే! తోటి స్త్రీ ఆఫీసులో పనిచేస్తుంటే ఆమెను విచిత్రజంతువులాగా చూస్తూంటారే!

స్త్రీ అంటే వంటనండే వంటలక్కే గాక దేశసౌభాగ్యముకొరకు పాటుబడే వీరవనిత అని వీరు గుణపాఠం నేర్చుకోలేదే! ఇంకా స్త్రీ జాతి అభివృద్ధిని ఆటంకపరచే కారకుల్ని

కాలఱాచాలి” ఈ విధమైన విప్లవభావాలతో సుజాత మనస్సు నిండిఉండేది. పూర్వాచారపరాయణులైన ఆమె తల్లిదండ్రులు ఆమె మనస్తత్వాన్ని పూర్తిగా గ్రహించలేకపోయారు. ఇక మోహన్‌లాంటి యువకులు ఆమె మనస్తత్వాన్ని తెలుసుకో గలగటం దుర్లభం.

మోహన్ సైకిలు మారుమూలనున్న పెంకుటింటిదగ్గర ఆపాడు. ఎవరికొరకో నిరీక్షిస్తున్నవారిలాగ ఆ వీధిలోని ప్రతి గుమ్మందగ్గర యువతులు నిలబడి బైటికి తొంగి తొంగి చూస్తున్నారు.

వారి జడలతీరు, చీరెలజోడు, ముఖములసాగను, సెంటు నూనెల సువాసన ఆఘ్రాణిస్తూ బజారువెంబడి నడిచే ప్రతి యువకుడూ వారివంక దృష్టిమరల్చుతూ, జూనులైన వారు వారి పనిమీద వారు వెళ్ళుతూ, మిగతవారు ప్రక్కలకు నడక సాగిస్తున్నారు. వారికి కావలసింది ధనము. వచ్చిన యువకుని ఆసాదపెట్టి, ఇచ్చగించి ధనం కైంకరించి ఇంటికి పంపించటం. ఇది వారి నిత్యజీవిత చర్యలో ఒకభాగము. సాయంత్రపు వేళ అగుసరికి ఆ వీధికి కలిగే వెలుగు, యువతుల ముఖములనుండి నెదజల్లబడే కాంతి, వీధివెంబడి నడిచే భావకవులకి గేయ గూపంలో సాక్షాత్కరిస్తాయి, వేదాంతాలకు సాయభావము కలిగిస్తాయి; ఏ భావము తీసుకున్నవారికి ఆ భావం స్ఫురింప జేస్తాయి.

మోహన్ సైకిలు గుమ్మందగ్గర నిలబెట్టాడు. బయటకు

తొంగి తొంగి చూస్తున్న ఆ యువతి ముఖం వికసించింది. ఆమె తలుపులు రెండు తీసి గబగబా లోపలికి వెళ్ళి కుర్చీ నెదిరింది.

“రండి భావగానూ! మీ కొరకు చాలా సేవ చేసింది ఎదురు చూస్తున్నా” అన్నది మోహిని.

ఆమె పెదవుల మీద నుండి బయటకు నేడబల్ల బడిన ఎర్రని కాంతికి మోహన్ కళ్ళు జిగేలు మన్నాయి. మోహన్ సమాత్రమూ కదలలేదు.

“అదేమిటీ అట్లా చూస్తూ కూర్చున్నావు... మీరు వచ్చింది” అని పూర్తి చేయబోయింది మోహిని. సరగా నడిచి మోహన్ కూర్చున్న కుర్చీలోనే అతని ఒడిలో కూర్చున్నది. “మీరు వచ్చింది” అనే మాట చెవుల నుండి సరికొత్త మోహన్ ఒడలు జలదరించినట్లు ఉంది. కుర్చీలో అతని ముక్కు కదిలాడు.

“నేను వచ్చింది...” అని మాట పూర్తి చేయకుండానే ఆమె మెడ చుట్టూ రెండు చేతులూ వేసి, ఆమె చెక్కిలి మీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

మోహన్ ముద్దు పెట్టుకున్నాడన్న విషయం అమెకు సామాన్య విషయం. “ఎంతమందిని చూసాను” అన్నట్లుగా మోహిని అతని వంక చూసింది.

ఆమె చేతలలో ప్రస్ఫుటమయే భావము “ఆమె ఇంకా కోరుతున్నదా” అన్నట్లుగా భావించాడు మోహన్.

“ఇదిగో, మోహిని! నేను మోహన్ ని కదూ! ఏదీ

ఇంకొకసారి"...అని ఆమెను మరల రెండుచెక్కిళ్ళమీదా ముద్దుపెట్టుకున్నాడు.

చెదిరిపోయిన పైటచెంగు సరుకుంటూ "బావగారూ ఏమీ పలుసారుగా లేదు...చలాకీ లేండే?" అంటూ ఆమె మోహన్ బడిలోనుంచి లోపలికి వెళ్ళింది.

"ఎందుకు లోపలికి వెళ్ళిందా?" అన్నట్లు ఆలోచిస్తూ కుర్చీలో కూర్చున్నాడు మోహన్.

పరదా బయటకు తొలగించి, చేతిలో బొన్నగ్లాసు పుచ్చుకొని కులుకతూ, నయ్యారంగా నచ్చింది మోహిని. ఆమె నడకలోని వయ్యారం, ముఖసౌందర్యం చూచిన మోహన్ కి ఆమె చేతిలోని గ్లాసుపై దృష్టి బడలేదు.

"ఇదిగో ఇది రుచి చూడండి...అప్పుడుగాని మనిద్దరికీ" అని అతని నోటిదగ్గరకు చేయిపోనిచ్చింది మోహిని.

ఆ గ్లాసువైపు చూచేసరికి మోహన్ కి ఒళ్ళు జలదరించి పట్లయింది. మనస్సులో ఏదో తెలియని భయం పెనవేసుకుంది.

"నద్దు మోహిని" అన్నట్లుగా మాట చెప్పలేక అతని నేత్రాలతో న్యతి దేశభావం స్ఫురింపజేసాడు. ఆమె అతని నేత్రాలని చూసి ఆశ్చర్యపోయి "బావగారూ! నామాట వివరూ... తప్పకుండా వింటారుగా" అని ఆమెచేతులు రెండు మోహన్ మెడకి చుట్టి, అతనిని పెనవేసుకుంది. ఆమె అవయవాల తాకిడికి మోహన్ ఉలిక్కిపడి ప్రక్కకు కదలబోయాడు. ఆమె

బాహువుల సంకెళ్ళనుండి బయటకు రాలేకపోయాడు. తప్పనిసరి అయి “సరేలే మోహినీ” అన్నాడు.

ఆ నూటలు విని మోహిని ఆనందంతో “మా బాస గారు నుంచివారు” అని మోహన్ చెక్కిలిమీద ముద్దుపెట్టుకున్నది.

మోహన్ ఆమె హస్తాలలోనుంచి జొన్న గొన్న తీసికొని మండు గుటకలు వేసాడు. పదినిమిషాలయ్యేసరికి అతనికి నిశ్చయమైంది. ఈ ప్రపంచాన్ని వదిలిపెట్టి మరో ప్రపంచానికి వెళ్ళాడు.

“ఏది మోహినీ...మోహినీ...ఇంకా కొంచెం” అని కుర్చీలోనుంచి లేచాడు.

మోహిని మోహన్ పరిస్థితి గ్రహించింది.

“ఇంక ఎక్కువ త్రొక్కుతాడను, ఆరోగ్యం చెడిపోతుంది బావగారూ” అని ప్రక్కకు జరిగింది.

“ఫరవాలేదులే మోహినీ. నాకు తెలుసుగా దాని మజా, నీ మజా...” అని ఆమెను తన రెండుచేతులతో గట్టిగా చుట్టివేసి తన హృదయానికి అదుముకున్నాడు. మోహినిదగ్గర బల్లమీద ఉన్న సీసాలోని పానీయం పోసింది. మోహన్ రెండుగుటకలలో మ్రింగివేసాడు. ఈ సారి నిశ్చయమరీ ఎక్కువైంది. మనస్సు పట్టు తప్పిపోయింది.

“మోహినీ...మోహినీ...” అంటూ తల నామెభుజంమీద నాల్చాడు. మోహిని మెల్లిగా రెండుచేతులతో మోహన్ ని

గట్టిగా పట్టుకొని, మెల్లిగా లోపలికి తీసుకువెళ్ళి, ప్రక్కమీద సరుండబెట్టి, తనూ ప్రక్కనే ఒడ్డిగిలి చేతులు రెండూ మోహన్ జేబులలోనికి పోనిచ్చింది.

*

*

*

5

నాగాయణగారింటో జననమూహం అంతా క్రిక్కిరిసి పోయింది. నచ్చేజనం పోయేజనం. వచ్చినజననమూహంఅంతా చూడటానికి వికృతవేషధారులై ఉన్నారు. విరబోసుకున్న జాట్లు, ముఖమున పెద్దకుంకుమబొట్టు, తడిసిన బట్టలు, ఒళ్ళు తెలియని పరిస్థితిలో వారు వేసే కేకలతో డాబాదద్దగింది.

హోలుమధ్యలోనే వచ్చిన భూతవైద్యుడు పీటవేసుకొని స్నానం స్వీకరించారు. అతి భీకర ఆకారాన్ని చూసి, కొంత మంది పిన్నలు, పెద్దలు, వింత చూద్దామని వచ్చినవాళ్ళంతా తిరుగుముఖం పట్టారు.

నిమ్మకాయ నోటిలో పెట్టుకొని, జాట్లు విరబోసుకొని, నుదుట పెద్దకుంకుమబొట్టు పెట్టుకొని పీటమీదనుంచి ప్రెకిలేస్తూ “ఓం...భూం...ధూం” అంటూ కేకలు వేయసాగాడు. ఆ కేకలతో వచ్చిన జననమూహం అంతా దడిసిపోయారు. కాని వచ్చిన భూతవైద్యుడు ప్రేక్షకులవైపు ఏమాత్రం దృష్టి మరల్చలేదు. అతని దారిన అతనే కేకలు వేయసాగాడు. ప్రక్కనే స్థంభానికి బలిజంతువును కట్టివేశారు.

ఆ మేకపోతు దీనానన్ధ వచ్చిన ప్రేక్షకులలో ఎవరినీ ఆకర్షించలేదు. “నాకేసి చూడండి, నా పరిస్థితి ఆలసించండి” అన్నట్లుగా ఆ మేకపోతు తల ఆడిస్తూ అందరివైపు అతి దీనంగా చూస్తూ నారంభించింది. కాని ఆమెచూపులు ఎవరినీ ఆకర్షించలేదు.

వచ్చిన భూతనైద్యుడు ఎదురుగుండ ఉన్న అగ్ని గుండంలో సాంబ్రాణి పొగ వేసాడు. ఆ పొగ గప్పునలేచి హాలు చుట్టూ ఆవరించింది. అదే సమయంలో భూతనైద్యుడు “ఓం...ఘం...హం... ఏం కావాలి, తీసుకున్న బల్లె... ఇదిగో” అని ప్రక్కనేఉన్న మేకపోతును తీసుకువచ్చి కత్తి పైకెత్తాడు.

ప్రక్కనే అగ్నిగుండం చుట్టూ ఒకప్రక్కన నారాయణగారు, భార్య, మరొకప్రక్కన నారాయణగారి కోడలు, మరొక బంధువులు కూర్చోని ఉన్నారు. మరల ఏకో వచ్చిరాని మంత్రాలు ఉచ్చరించి కత్తితో ఒకేవేటుతో ఆ మేకపోతు తల తెగగొట్టాడు. తల వెళ్ళి అగ్నిగుండంలో పడింది.

తరువాత కొంచెంసేపటికి ఎవరిండ్లకు వారు వెళ్ళారు.

కారు వచ్చి గుమ్మందగ్గర అగింది. కారులోనుంచి నూటు, టోపి పెట్టుకొని, చేతిలో సంచీ పుచ్చుకొని లోపలికి ప్రవేశించాడు గోపి. నారాయణగారి కోడలు భర్తరాక చూసి మురిసిపోయి గబగబా లోపలినుంచి కనుక్కోటానిక చెంబుతో నీరు తెచ్చింది.

“అక్కడ పెట్టు, నే తీసుకుంటాలే” అని ఎక్కడలేని చిరాకు తెచ్చుకొని మాట్లాడాడు గోపి.

ఎంజో ఆవ్యాయతతో భర్తకొరకు నీరు తెచ్చిన ఆమె, ఆయన చిరాకు సమాధానానికి మనస్సు 'చిప్కో' అన్నది. ఆమెలో ఎక్కడలేని నిరాశ వ్యాపించింది, ఆమెమట్టుకు ఏమి చేయగలదు. "లోకంలో స్త్రీ భర్తకి ఎదురు తిరిగి సమాధానం చెప్పితే ఆమెను ప్రక్కకు పోసివేస్తారే ! భర్త ఏ మాదిరిగ ప్రసరించినా భార్య అణిమణిగి ఉండవలసినదేనే ! తను భర్త నలస ఏ నాడూ సుఖపడలేదు. అతనిని తను సంతోషపెట్టలేదు" అనేబాధ ఆమె మనస్సును కదల్చింది. భగవత్ ప్రేరణము నలస ఆమెకు కలిగిన జబ్బుకు మాననమాతృరాలగు ఆమె ఏమి చేయగలదు. "గర్భాశయరోగము" అని డాక్టరు సలహా యిచ్చిన తరువాత ఆమె భర్తని సుఖపెట్టలేదు. భర్త తనతో 'మాటా మంచి' అయినా లేదే అన్న బాధ ఆమెకు కలిగింది. భర్తకు సేవచేయటం ఆమె ధర్మమని మటుకు గ్రహించగలిగింది. నిత్యము అతనికి సేవచేస్తూనే ఉన్నది. గోవికూడ మనస్సులో అప్పడప్పుడు బాధపడేవాడు. పెండ్లి చేసుకున్న తరువాత భార్య పనికిరానిదైనా ఆమెమీద ప్రేమ ఉండటం భర్తకి సహజమేగా ! భార్య జబ్బుకొరకు ఎంతయిదికో డాక్టర్లకు చూపించాడు. కాని డాక్టర్లు ఏమాత్రము అతనికి సంతోషము కలిగించలేదు. ప్రతివారు నిరాశాపూరితమైన సలహాలనిచ్చారు.

"భర్తకి ఆనందం కలిగించలేనిభార్య ఎందుకు జీవించటం" అని ఆమెమనస్సు ప్రశ్నించుకొనేది. తన భర్త రెండవపెళ్ళి చేసుకుంటే తనని హేయంగా చూస్తాడని, నుత

హరిద్దరికి సేవచేస్తూ కాలం వెళ్ళబుచ్చవలసివస్తుందని మనస్సు బాధపడేది.

“ఇదిగో విజయా...నన్ను ఈ మాదిరిగ బాధపెట్టడం సంతోషమా!” అన్నాడు గోపి.

ఈ మాటలు ఆమె చెవునపడేసరికి ఎక్కడలేని దుఃఖం పెల్లుబుకుకొచ్చింది. కళ్ళవెంబడి నీరు భారగా ప్రవహించినాయి. ఏమి సమాధానము చెప్పాలో ఆమె ఊహించలేకపోయింది.

“నేను మిస్సుల్ని ఏం బాధపెట్టాను” అని భయంతో వణుకుతూ ఎదురుప్రశ్న వేసింది.

“ఏం బాధపెట్టావా! ఎంతకాలమని నేను సహించి ఊరుకోను. ఇక మనిద్దరి దాంపత్యము సాగదని డాక్టర్లు నల హాల నిచ్చారు. దాంపత్యముచేస్తే మనిద్దరి జీవితాలు నాశనమవుతాయి. నీ జీవితమేకాకుండా నా జీవితముకూడ నాశనం చేయటం నీకు ఆనందమా...సంతోషమా...” అని ఉద్రేక పూరితుడై ప్రశ్నలవర్షం కురిపించాడు గోపి.

ఆ ప్రశ్నల వర్షానికి ఆమె తట్టుకొనలేకపోయింది. ప్రాణం గిలగిల తన్నుకున్నది. ఏమి సమాధానము చెప్పాలో తట్టక అయోమయపరిస్థితిలో పడ్డది. వెంటనే తొప్పుల్ని ధైర్యం తెచ్చుకొని:

“మీ జీవితం నాశనం చేయాలని నాకు ఎన్నడూ లేదు. ఒక్కమాట ఆలోచించండి, నాకు రోగమా నేను తెచ్చుకున్నది గాదు. భగవంతుడు యిచ్చినదానికి ఒకరు ఏమి

చేయగలరు. పెండ్లి చేసుకున్న తరువాత భార్య కష్టాలకి భారం వహించాల్సింది భర్తగాని, కన్నతల్లితండ్రులు కాదుగా?”

గోపి గుటకలు మ్రింగాడు. భార్యకి ఏమి సమాధానము చెప్పాలో ఆలోచించవలసి వచ్చింది.

“ఎలాగో నీవు నా వలన సుఖపడేది లేదు, నేను నీ వలన సుఖపడేది లేదు. నేను రెండవ వివాహము చేసుకుంటామని నిశ్చయించుకున్నా” అన్నాడు గోపి.

ఆమె ఒడలు జలదరించింది. భర్త స్థిరనిశ్చయానికి వచ్చాడని విజయ గ్రహించింది.

“రెండవ వివాహమా ! నా గొంతుక కోసిపట్టుకొనే ఆమెగొంతుకకూడ కోయటానికా ! ఆమెకు ఏనన్నా జబ్బు చేస్తే తృతీయవివాహమా !”

‘తృతీయ’ అనేమాట చెవునపడేసరికి గోపి మనస్సుకు నొప్పి కలిగింది.

“ఆగు... ఇక చాలులే నీ సలహా...” అని కోపంతో అన్నాడు.

“ఉన్నమాట అంటే కోపం దేనికీ... నాకు జబ్బులని ద్వితీయవివాహం చేసుకుంటున్నారు. రోగాలు భగవత్ సృష్టి గదా ఆమెకు సుస్తీచేస్తే తృతీయం తప్పదుగదా? అయినా మీరు పెళ్ళిచేసుకుంటే మీ యిద్దరికీ నేను ‘దాసి’ని గాను” అని కళ్ళవెంటడి నీళ్ళు తుడుచుకున్నది.

“నీవు మీ వాళ్ళయింటికి వెళ్ళు. చదువుకున్నదానివే

గదా ! తరువాతి సంగతి ఆలోచించుకో” అని కుర్చీలోనుంచి లేచి వెళ్ళిపోయాడు.

“చదువు ఇందుకు ఉపయోగపడిందా” అని మనస్సులో విచారపడి అక్కడనుండి ఇంట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

హాల్ లో తండ్రికొడుకు లిద్దరూ కుర్చీలలో కూర్చున్నారు.

“నాన్నగారూ, ఇంటినిండా ఈ కసాయిమకాణం ఏమిటి?”

“నీ భార్య సుస్తీ నయమవటానికి భూతవైద్యం చేయించా.”

“భూతవైద్యం చేయించారా? మీకు ఈ విషయం ఎవరు చెప్పాకు నాన్నగారూ?”

“ఎవరేమిటి, మన రామయ్య. సన్యాసి ఊరిలోకి వచ్చాడని మనింటికి తీసుకువచ్చాడు.”

“తీసుకువచ్చి.”

“ఆ సన్యాసి, మీ కోడలికి సుస్తీ నేను నయంచేస్తాను. ఆమెను ఒక్కగ్రహం పట్టుకు ఏడిపిస్తాంది. ఆమెకు గర్భరోగమా అని చెప్పాడు.”

“ఈ విషయం అతను అంతట అతనే చెప్పాడా?” అని ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు గోపి.

“అవును.”

“వైద్యం చేస్తానన్నాడు” అని భార్యకి జబ్బు నయమవుతుందేమో అన్న ఆశతో వ్రశించాడు.

కొడుకు మాటలలో దాగిఉన్న భావాన్ని గ్రహించి కంట తడిపెట్టుకున్నాడు నారాయణగారు.

“అయిదువందల రూపాయలు తీసికొని నయం చేస్తా పని ఏనో మర్నతాలు చదివాడు. ఏమీ లాభం లేకపోయింది.”

ఈ సమాధానంతో గోపి ముఖం వాడిపోయింది. లోపలనుండి తల్లి రెండుకప్పులలో కాఫీ తీసుకొచ్చింది.

“నాన్నగారూ, నేను రెండవపెళ్ళి చేసుకుంటున్నాను. సంబంధముకూడ నిశ్చయమైంది” అని తండ్రికేసి తిరిగాడు గోపి.

నారాయణగారు, భార్య యిద్దరూ ఆశ్చర్యచకితులై అతని ముఖంనంక తేరిపార చూసారు.

ఈ దృశ్యాన్నింతటిని చూస్తున్న నారాయణగారి కోడలు కొయ్యబొరినట్లుయి గోడకు ఆనుకుని నుంచుండి పోయింది. రెండుసముషముల సేపు అంతా మానంగా నిలబడ్డారు. ఈ రెండుసముషముల సమయంలో తండ్రిదగ్గరనుంచి ఏమీ సమాధానం వస్తుందా అని ఆశ్చర్యంతో వారిద్దరి వంక చూస్తూ కుర్చున్నాడు గోపి.

“అదేమిటిరా, రెండవపెళ్ళి... మొదటిభార్యఉండగా” అని పూర్తిచేయబోయాడు నారాయణగారు.

తండ్రి సమాధానం విని గోపి ఉగ్రరూపం దాల్చాడు. ముఖం కందిపోయింది. కళ్ళు రెండూ ఎర్రబడినాయి.

“అవును నాన్నగారు. రెండవపెళ్ళి... ఆమెకు యిష్టమయింది” అని కోవంతో అన్నాడు గోపి.

ఈ మాటలు లోపలనుంచి వింటున్న గోపీ భార్యకింద పడిపోయింది. నారాయణగారి భార్య కాఫీ కప్పులు అక్కడ పట్టి లోపలికి వెళ్ళింది.

“అవును నాన్నగారు... ఎంతకాలమని నేను కావరం చేయకుండా ఓపిక పట్టను.”

“దైవవశాత్తు అట్లా జరిగింది. అనుభవించాలి. ఎవరన్నా కలగన్నామా ఇట్లా జరుగుతుందని” పెద్దపరి మాటలు మాట్లాడాడు నారాయణగారు.

“నాన్నగారు నా జీవితం నాశనం చేయటానికి తలబెట్టారా? మీరే దీర్ఘంగా ఆలోచించండి” అని కాఫీ కప్పు భాళి చేప కుర్చీలోనుంచి లేచాడు గోపీ.

నారాయణగారు కుర్చీలో ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు.

*

*

*

6

కమల ఒంటరిగా లేసులు అల్లుకుంటూ కూర్చున్నది. ఒక్కక్కన మామగారు “అమ్మా... అమ్మా” అని మూలుగుతూ పడుకున్నాడు.

లేసులు అల్లుతోందన్నమాటేగాని ఆమె మనస్సుతా ఛర్త మోహన్మీద లగ్నమయింది.

“తను కావరానికి వచ్చి యిన్ని సంవత్సరాలయిందే-

ఒక్కసారి తనని భర్త సరిగా పలకరించి ఎటుగడే” అన్న బాధ అమెలో ఎక్కువైంది. ఇదివరకు ఉన్న ధైర్యం నశించింది. అమెలో భర్త అంటే సేయబాధానం ప్రబలిపోయింది. సంతాని మంటేనే అమెకు విరక్తి కలిగింది అప్పుడప్పుడు “రామకృష్ణ చరిత్ర, శారదాదేవి సూక్తులు” మొదలగు గ్రంథాలు చదువారంభించింది. మనశ్శాంతి లేనపుడు మానవుల మనస్సులు వేదాంతము వైపు ముగిస్తున్నవి అమె నిరూపించింది. తీరికనవాయములలో అప్పుడప్పుడు ‘క్రాస్ వర్డ్స్’ పూర్తిచేసి పంపేది.

“కమలా...కమలా” అని గట్టిగా కేకవేసారు మామగారు.

“నస్తున్నా...నస్తున్నా” అని సమాధానం చెప్పి అల్లుడున్న లేను అక్కడ పడలేని లోపలిగదిలోనికి వెళ్ళింది కమల.

డబ్బింగ్ గ్లాస్ కోజు నీళ్ళతో వేసి ఆయన నోరు శాపించి గొంతుకలో పోసింది.

బయటనుంచి “పోస్తుమాన” కేకవేసాడు. “భర్త దగ్గరనుంచి ఉత్తరము ఏమన్నా వచ్చిందేమో. ఆరోగ్యం ఎట్లా ఉన్నదో” అని కంగారుపడి వచ్చింది కమల.

రిజిస్టరుకవరు సంతకంపెట్టి తీసుకుంది. లోపల చూస్తే భర్తదగ్గరనుంచీ ఉత్తరంలేదు. అమెకు “పజిల్స్”లో ఏడువేల గూసాయలు బహుమానము వచ్చింది. దుఃఖము సంతోషము రెండూ కలిగినాయి. భర్తయింటిదగ్గర ఉంటే ఎంత సంతోష పడేవాడో అని అమె మనస్సులో దుఃఖపడ్డది. దానిలోనే ‘భాటా’ పంపవలసిందని ఉత్తరం వ్రాసి ఉంది.

లోపలనుంచి మామగారు “కమలా... అబ్బాయి ఎట్లా ఉన్నాడు” అని కేక వేసాడు.

ఆమె ఆయనని నిరుత్సాహపఱచటం దేనికని కులాసాగానే ఉన్నారు” అని తెలియజేసింది.

హాలులో మంచముమీద మోహన్ పడుకొనిఉన్నాడు. ప్రక్కనే కుర్చీవేసుకొని సుజాత కూర్చుంది. మోహన్ కి ఒళ్ళు తెలియని జ్వరం. రాత్రి ‘వంటిగంటకు’ ఇంటికి వచ్చాడు. వస్తూనే మంచముమీద పడక వేశాడు.

“ఉడుకులాం నీసా తెచ్చి మోహన్ నుదుటిమీద పట్టి వేసింది.” మోహన్ కు కొంచెం తెలివినచ్చింది. వాక్కిల్లో డాక్టరుగారి కాదు అగింది. సుజాత కారుచప్పుడు విని క్రిందకు వచ్చి డాక్టరుగారిని పైకి తీసుకువెళ్ళింది.

డాక్టరు మోహన్ ను పరీక్షచేసి మందుచీటి వ్రాసి యిచ్చారు. “ఈ పూటకి ఈ మందు వాడండి” అని మిక్చర్ తీసి యిచ్చాడు.

“మీరు ఒకసారి ఇటురండి” సుజాతని యివతలకి పిలిచాడు.

సుజాతకు భయం వేసి గుండె అధికంగా కొట్టుకో నారంభించింది.

“ఈయన మీకు ఏమవుతాడు?”

సుజాతకి ఏమి సమాధానము చెప్పాలో తెలియక
సందిగాననలో పడ్డది,

“ఏమీ కారు. తెలిసినవారు” అని సమాధాన
మిచ్చింది. డాక్టరు తెల్లముఖం వేసి ఆమెనంక తేటిపాట
చూసాడు. ఏమి చెప్పాలో తెలియలేదు. తననృత్తిధర్మం
కనుక చెప్పాలి అని సమాధానపరచుకొన్నాడు.

“ఈయన ఆరోగ్యపరిస్థితి ఏమీ గాగుండలేదు. అన్ని
దుర్వ్యసనములు ఉన్నట్లు కనిపిస్తున్నాడు. రేపు మందుక
హాస్పిటలుకి పంపించండి” అని చెప్పి డాక్టరుగారు క్రిందికి దిగి
పోయాడు.

డాక్టరు చెప్పినమాటలు సుజాతని కలతపెట్టినాయి.
“అన్ని దుర్వ్యసనములు” అన్నమాట ఆమె కర్ణములలో
ప్రతిధ్వనించింది. ఆమెకు మోహన్ అంటే సేయభావం
ఆవరించింది. కాని ఆపదలో ఉన్న అతనిని రక్షించటం తన
ధర్మం అనుకున్నది. మనస్సు కుదుటపటచుకొని మోహన్
పడుకున్న మంచందగ్గరకు వెళ్ళి సీసాలోని మందు గ్లాసులోపోసి
అతనికిచ్చింది. మోహన్ మందు రెండుగుటకలలో మ్రింగాడు.
పేసరు కుర్రవాడు పేసరు తెచ్చి హాలులో పడవేసి నెళ్ళాడు.

“సుజాతా. పేసరు ఒకసారి ఇవ్వనా?”

“ఇవ్వకు పేసరు చదివితే తలనొప్పినస్తుంది. పడుకో
మోహన్” అని సమాధానం ఇచ్చింది.

“లేదు” అన్నట్లుగా తల ఊపాడు.

అతని ఆత్మతన గ్రహించి పేసరు తీసుకువచ్చి అతని
చేతికిచ్చింది. మోహన్ పేసరు తెరచి చూసాడు.

మధ్యపేజీలో “గొప్ప బహుమతి” అని పైన వ్రాసి క్రింద ‘వి. కమల.’ అగిరిపల్లి అని పేరు వ్రాసిఉంది.

మోహన్ గుండె వేగము అధికమయింది. పేపరు గబ గబా క్రింద పడేసాడు. ఇదంతా చూస్తున్న సుజాత పేపరు పైకి తీసింది. ఫోటోక్రింద పేరు వి. కమల అని వ్రాసి ఉంది. సుజాత ఆశ్చర్యంతో “నీ చెల్లెలు కమల ఈమేనా !” అని ప్రశ్నించింది.

మోహన్ ఆశ్చర్యపోయి ఆమెవంక చూసాడు.

“ఏడువేల బహుమతి” అతన్ని ఆకర్షించింది. ఉన్న సంగతి ఆమెకు చెప్పివేద్దామనుకున్నాడు.

“సుజాతా, నాకు పెళ్ళి అయింది.”

ఈ మాటలు వింటున్న సుజాతకి మతి చెడిపోయింది.

“అట్లా చూస్తూనేం సుజాతా! కమల నా భార్య. ఆమె దగ్గర డబ్బు తీసుకువచ్చి వైద్యం చేయించుకుంటామని చెప్పి దుర్వ్యసనాలకి లోనయ్యా.”

సుజాతకి ఈ సారి మనస్సు సాంతం పట్టుతప్పింది.

“మోహన్ ... మోహన్ ... ఏమిటి మాట్లాడుతున్నావ్.”

“నిజం...సత్యం మాట్లాడుతున్నా.”

“సుజాతా, నేను నీ చేత చాకిరీ చేయించుకొని ఎక్కువ కాలం బాధపెట్టటం యిష్టంలేదు.”

“మోహన్ నీవు నాకు తమ్ముడులాంటివాడివి పడుకో

ఫరవాలేదు” అని సుజాత మోహన్ ఒంటిమీద చేయివేసి చూచింది. జ్వరం తీవ్రంగా ఉన్నది.

సుజాత మాటలు విని మోహన్ చిరునగవు నవ్వాడు.

“నేను డాక్టరుదగ్గరకు వెళ్ళి మందు తీసుకువస్తా జాగ్రత్త” అని సుజాత క్రిందకు దిగింది.

7

నారాయణగారింట్లో సందడి ఎక్కువైంది. ఊరిలో జనం, బంధువులు అంతా వచ్చి గోపిని సముదాయించటం మొదలుపెట్టారు. అతనిలో ఏమాత్రము మార్పురాలేదు. నారాయణగారు దిగులుగా కుర్చీలో కూలబడ్డాడు. మరొక ప్రక్కన ఆయనభార్య కంట తడిపెట్టుకొని కూర్చుంది.

నారాయణగారి కోడలు బట్టలు, పెట్టె సరుకొని మామ గారి కాళ్ళకి దణ్ణంపెట్టి “మామగారూ, నేను వెళ్ళనలసిందేగా” అన్నది.

నారాయణగారు మొగ్గవాడైనా కళ్ళవెంబడి నీరు కాల్చి “వెళ్ళమ్మా...మమ్మల్ని మరచిపో” అన్నాడు.

ప్రక్కనున్న నారాయణగారి భార్య ‘బావురు’మని ఏడ్వసాగింది. విజయ గోపిదగ్గరకు వచ్చి “ఏమండీ నేను వెళ్తున్నాను. మీరు పెళ్ళి చేసుకొని ఆనందించండి, సుఖపడండి ఇవే నా దీవెనలు.”

గోపి కంట తడిపెట్టి ముఖమెత్తి మాట్లాడలేక తలుక్రిందకు వంచేసాడు.

విజయ వాకిట్లో బండి ఎక్కింది. చుట్టూఉన్న

జనం అంతా కంట తడిపెట్టారు. బండివానిని తోలవని సంజ్ఞ చేసింది. బండి కదిలింది. ఎవరిండ్లకు వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. ఆమెను ఒకేప్రశ్న మధనపెట్టింది. పుట్టింటికి వెళ్ళిపోమని ఆజ్ఞా సించటం భర్త తప్పా? తనకు రోగం కలిగించిన సృష్టికర్తది తప్పా? “ఎవరిది తప్పా?” ఆమె సమాధానముకొరకై ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నది. బండి ముందుకు సాగింది.

మోహన్ కి జబ్బు నయమయింది. సుజాతకి తను ఏమి ఋణపడిఉన్నానో అని ఆలోచించటం మొదలుపెట్టాడు. “సుజాతా నీ ఋణం ఎలా తీర్చుకోగలను?” ఆమె చిరునగవు నవ్వి “నాకు అనందం చేకూర్చేపని చేయగలవా” అన్నది.

“ప్రాణం అయినా సరే యిస్తా.”

ఆమె నవ్వి “నీవు యింటికి వెళ్ళి నీ భార్యని సుఖపెట్టి నువ్వు సుఖపడు” అన్నది.

సుజాతకోరిక మోహన్ ని . ఆశ్చర్యచకితునిచేసింది. మరల మాట్లాడలేకపోయాడు. ‘తప్పకుండా చేస్తా సుజాతా’ అని కాళ్ళమీద పడ్డాడు.

సుజాత, మోహన్ లు యిద్దరూ మోహన్ ఊరు ప్రయాణమయ్యారు. సుజాత మనస్సులో ఒకేప్రశ్న మధనపెట్టింది. “మోహన్ భార్య అతనికి డబ్బు యిచ్చి పంపించటం తప్పా?” మోహన్ ను తీసుకు వెళ్ళి తిరిగి ఆమెకు అప్పగించటం తన తప్పా?”

“ఎవరిది తప్పా?” టాక్సీలో ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నది.

అ పో హ

అదివారం ఆఫీసుకు శలవుదినం. సహజంగా శలవుదినం అనేసరికి ప్రతి ఆఫీసరుడగ్గరనుంచి గుమాస్తావరకు ఎక్కడలేని ఆనందం ఉత్సాహం వెల్లుబుకుకొస్తాయి. గదిలో ఒక ప్రక్క పడకమంచం, కుర్చీ, మరొక ప్రక్కన నంటసామాను అమర్చి ఉన్నాయి. సుజాతకి శలవుదినం అవడంమూలాన ఎక్కడలేని ఆనందం ఆమెముఖం వ్యక్తపరుస్తోంది. గదిలో మూల ఉన్న ఎలక్ట్రిక్ స్టవ్ మీద కాఫీనీళ్ళు పెట్టి పేపరు తీసుకొని కుర్చీలో కూలబడ్డది సుజాత.

ఇంతలోకి బయటనుంచి “సుజాతా ! సుజాతా !” అని కేక వినబడింది. అప్రయత్నంగా కేక వినేసరికి ఆమె ఒక్కసారి ఉలిక్కిపడింది. వెంటనే ఆ కంఠధ్వని పరిచితమైనట్లుగా సుజాత మనస్సుకు తట్టింది. ఆమెను ఆవరించిన భయం పటాపంచల యింది. కుర్చీలోనుంచి నిర్భయంగా లేచి వాకిటితలుపు తీసింది. ఎదురుగుండా ఆరడుగుల మనిషి, అందమైన ముఖము, విశాలమైన నుదురు; యన్వనాన్ని తెలియపరచుచున్న తల ముఖము, సన్నని గ్లాస్కోపంచ, లాల్చీ ధరించి గుమ్మం దగ్గర నుంచున్నాడు మోహన్.

“లోపలికి ప్రవేశించ వచ్చా” అని హాస్యాస్పదంగా అన్నాడు మోహన్.

“అరే లోపలికి ఒంటరి స్త్రీ ఉండగా రాకూడదే” అని నవ్వుతూ అన్నది సుజాత.

“ఎన్నాళ్ళనాటి శాస్త్రాలు గుర్తుకు తెస్తున్నావ్ సుజాతా” అంటూ లోపలికి ప్రవేశించాడు మోహన్. పడక కుర్చీలో కూలబడ్డాడు మోహన్. ఎదురుగుండా మంచము వాలుక్రొని కూర్చుంది సుజాత.

“ప్రాద్దున భోజనానికి వస్తానని రాలేదేం మోహన్” అని, శాధ అంతా ఆమె మాటల్లోనే ఉట్టిపడుతోందా అన్న యిలాగా మాట్లాడింది సుజాత.

“రాత్రి అనుకోకుండా మా యింటికి బంధువులు వచ్చారు. అందుమూలాన రాలేకపోయాను. ఊమించు సుజాతా” అని ఆమెచేతిని పుచ్చుకున్నాడు,

ఆమె ఒడలు జలదరించింది. మరుక్షణంలోనే “ఊమించు” అనేమాట జ్ఞప్తికి రాగానే మనస్సులో బాధపడింది.

“ఇంతలోనే ఊమించటం దేనికి. నీకు మాట్లాడడం చేతగాదు, మోహన్” అని పూర్తిచేసింది సుజాత.

“మాట్లాడటం చేతగాదు” అనేమాట వినబడేసరికి అతని మనస్సు లజ్జపడింది.

“నీకు మాట్లాడటం బాగా చేతనవుతుందితే” అని మంచంమీది పేపరు అందుకున్నాడు మోహన్.

“ఇప్పటినుంచే ఇంత కోపం అవుతే ఎట్లా?...కాఫీ తీసుకువస్తా” అని స్టవ్ దగ్గరకు వెళ్ళింది సుజాత. కాఫీ మాట

చెవున వినపడేసరికి పేపరు క్రింద పడవేసి పైకి చూసాడు మోహన్. ఆమెముఖంకేసి చూచేసరికి అతని మనస్సుకు నిగ్రహం లేకపోయింది. నిండుయవ్వనాన్ని వెలిబుచ్చుతున్న ఆమె ముఖం, నున్నని గులాబిరంగు చెక్కిళ్ళు, ఉంగరాలు, ఉంగరాలుగ ఊరిగిన నొక్కులజాట్టు, ఇవన్నీ ఒక్కసారిగ మోహన్‌ని కలత చెందించినాయి. ఇంత అందంగా ఆమెను ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఇంతలోకి రెండుకప్పులతో 'కాఫీ పోసి తీసుకువచ్చింది సుజాత. ఆమె ముఖంకేసి చూస్తూ కూర్చున్నాడు మోహన్.

“ఏమిటీ అట్లా చూస్తున్నావ్. నా ముఖాన ఏమన్నా ఉన్నాయా? ఇదిగో కాఫీ” అని అతనిచేతికి కాఫీ కప్పుయిచ్చి మంచము కూర్చున్నది సుజాత.

తన అజ్ఞానానికి సిగ్గుపడి ఉలిక్కిపడి లేచి ఆమెచేతిలోని కాఫీ కప్పు అందుకున్నాడు మోహన్.

ఇద్దరూ కప్పులు ఖాళీచేసి క్రిందపెట్టారు. ఇద్దరిచేతులూ ఒక్కసారి ఎదురుగుండా ఉన్న వక్కపాడి డబ్బాలోకి వెళ్ళి నాయ్.

“నేను యిస్తానుగా అంతకష్టం దేనికి?” అని డబ్బాలో వక్కపాడి తీసి అతని నోటిలో వేసింది. ఈసారి అతని మనస్సుకి పట్టు సొంతం తప్పిపోయింది. ఒక్కసారిగా “సుజాతా” అని ఆమెను తన హృదయానికి హత్తుకున్నాడు మోహన్.

ఈ విషయం అప్రయత్నంగా యిద్దరికీ తెలియకుండా జరిగిపోయింది. ఎదురుగుండా ఉన్న గూట్లో పిల్లి తన పిల్లల్ని వెంటవేసుకొని ప్రేమనంతటినీ వెలిబుచ్చుతూ నాలికతో

నాకుతూ కూర్చుంది. ఇద్దరికీళ్ళూ ఒక్కసారి ఎదురుగుండా ఉన్న గూటివైపు పడేసరికి సిగ్గుపడి లేచారు.

మోహన్ చేతినున్న గడియారంవంక చూసాడు. చిన్న ముల్లు నాలుగు, పెద్దముల్లు పన్నెండు చూపించాయి. “ఇక వస్తా సుజాతా! నా స్నేహితుడు నాలుగుగంటలకి వస్తా నన్నాడు” అని గుమ్మందగ్గరకు వచ్చాడు. సుజాత యిష్టం లేన్నట్టుగా “సరే” అని గుమ్మందగ్గరకు వచ్చింది. పైకిలు ఎక్కి “టా...టా...” అన్నాడు మోహన్. తిరిగి “టా... టా...” చెప్పి లోపలికి వచ్చింది సుజాత.

పెద్దభవనం. ఇంటిముందర పూలచెట్ల తీగలతో అమర్చబడిన ఆర్చీలు; గేటు కిరుసక్కలూ రెండుసింహాలు, బయటగోడకు లాయర్ కరుణాకర్ ఎం.ఎ., యల్.యల్.బి, అన్ బోరు కట్టిఉంది. కరుణాకర్ పేరుమోసిన ప్లీడరు. ప్రాక్టీసుకు అంతరించాడు. కాని అతనిమీది అవవాదులకుకూడా లెఖ్యులేదు. ఇరుపక్షాలవైపు డబ్బు తీసుకుంటాడని పేరు. కాని జనంముట్టుకు విరగబడి వెళ్తారు.

“ప్లీడరుగారూ! నా కేసు అట్లా చేసారు ఏమిటండీ?” అని నెమ్మదిగా అడిగాడు సుధాకర్.

“నేను చేసినదేమున్నదండీ. ఆ జడ్జిగారు క్రొత్తాయన వచ్చాడు. ఆయనకి శాస్త్రము, న్యాయము సరిగా తెలియదు. నా శాయశక్తులా కృషిచేశాను” అన్నాడు కరుణాకర్.

“ఎన్నో ఆశలుపెట్టుకొని మీ దగ్గరకు వచ్చాను. కేసు గెలిపిస్తారు కదా అని ఊహించాను. నా ఊహకి తగ్గ ప్రతిఫలమే

యిచ్చారు. ఈ విషయం నాకు ముందరే తెలిసిపట్టయితే అసలు..." అని ఆవేశపూరితంగా ఏదో అనబోయాడు సుధాకర్.

"ఏ విషయం?" అని సుధాకర్ మాట పూర్తికాక నుండే ప్రశ్నించాడు కరుణాకర్.

"ఏ విషయమున్నది! లోకులంతా చెప్పుకుంటున్న విషయమే..."

కరుణాకర్ నిర్భాంతపోయాడు. ఏమి సమాధానము చెప్పాలో తెలియలేదు.

"ఏ విషయం సుధాకర్" అని అదుర్దాగా అడిగాడు.. "ఆ విషయమే! మీరు యిరువయ్యేళ్ల వైపు ధనం తీసుకుంటారని!! మీరు ఇంత విశ్వాసభూతకులని నేను ఊహించలేదు. ఇక మీతో మాట్లాడటానికికూడా నా మనస్సు బలంలేదు. వెళ్ళివస్తాను. నా స్నేహితుడు మోహన్ నాకోసం వేచి ఉంటాడు" అని సుధాకర్ వెళ్ళిపోయాడు. కరుణాకర్ ఆశ్చర్యపోయి తలుపు వేశాడు.

"హల్లో... సుధాకర్; రా" అని ఎదురుగుండా కుర్చీ చూపించాడు మోహన్.

"నిన్న సాయంత్రం ఎక్కడికి పైకిలుమీద వెళ్తున్నావ్?" అని నోట్లోనుంచి గప్పున సిగరెట్టుపొగ వదులుతూ ప్రశ్నించాడు సుధాకర్.

ఆ సిగరెట్టు పొగ ఘాటుకి ఊపిరిఅడక పదిసిమిసూల దాక సమాధానం చెప్పలేపోయాడు మోహన్. కొంచెము సేపు అయినతరువాత తటపటాయించుకొని “ఊరుచివర ఉన్న నా స్నేహితుడి యింటిదగ్గరకు వెళ్ళాను” అని సిగరెట్టు పొగ లోపలికి వెళ్ళటం మూలాన దగ్గుతూ సమాధానమిచ్చాడు మోహన్.

“ఎవరూ ఆ స్నేహితుడు?”

“ఏం దేనికి?”

“ఏం చెప్పకూడదా?”

“చెప్పకూడనిదేమున్నది. నీకు అంతగా తెలుసుకోవాలని ఉంటే నేను మట్టుకు చాచటం దేనికి! సుధాకర్ ను నీ స్నేహితులైనా మరచిపోయానుకున్నావా... లేదు... నా ముసల స్సులో ఒకసారి నమ్మిన మనిషిని ఆ జన్మాంతము మరచిపోను. నన్ను స్నేహితులని అంత చప్పగిన మరచిపోయేవాడిగా తలచుకున్నమాట?”

“దీనికి అంత ఆవేశం దేనికి మోహన్?”

“ఆవేశమేమున్నది? ఇదిగో ఇటుచూడు. ఎదురుగుండా కనబడుచున్న వీధిలో చివరిభాగంలో ఉన్న ఆ పెంకుటింట్లోని యువతి; నా...” అని పూర్తిచేయబోయాడు.

“ఆ...ఆ...” అని ఉలిక్కిపడినవానిలాగా కుగ్గిలో నుంచి కొంచెము మైకిలేచాడు సుధాకర్.

అతని ముఖకవళికలు చూచేసరికి మోహన్ గుండ్రో
చాయిపడినట్లు యింది.

“ఆమె పేరు నీకు తెలుసా?” అన్నాడు మోహన్.

“లేదు. తెలియదు” అని కృత్రిమంగా దగ్గుతూ, మరల
సిగరెట్టుపొగ నదిలాడు సుధాకర్.

“ఆ యువతి బి.ఎ., ప్యాసయింది. నాతో పాటు యు. డి.
సి. గా పనిచేస్తోంది, ఆమె ఒకతే ఉంటోంది. నేనత్త ఒకామె
ప్రక్కఱోలో ఉంటోంది. ఆమెకు పిల్లలు లేరు. ఆ స్త్రీ ఉంది.
ఆ ఆ స్త్రీ ఈమెకే దక్కుతుంది. ఆ యువతి...” అని పూర్తి
చేయబోయాడు మోహన్.

“అయితే కొంపతీసి ప్రేమించలేదు గదా?” అని ఆశ్చ
ర్యంగా అడిగాడు సుధాకర్.

“ఏం ప్రేమిస్తే?... ”

“ఏం లేదు. సరే కానీ...” అన్నాడు సుధాకర్.

“ఆమె ఆఫీసులో నా డివిజన్ లోనే పనిచేస్తోంది. ఎక్కు
నగా నాతో తప్ప మరెవరితోనూ మాట్లాడేది గాదు. మేం
యిద్దరం కలిసి మాట్లాడుతూఉంటే మిగతవారంతా మమ్మల్ని
చూసి అసూయపడేవారు. ఆమె పూర్తిగా నాకు మనసిచ్చింది.
నన్ను తప్ప వేరొకనిని పెండ్లాడనని చెప్పింది. ఆమె అందాన్ని
చూచేసరికి నా మనస్సుకి నిగ్రహం లేకపోయింది. నేను కూడా
ఆమెకు వాగ్దానంచేశాను. ఆ నాటినుండి మాయిద్దరి మనస్సులు
కలిసినాయి...” అని పూర్తిచేసాడు మోహన్.

“ఎంత అజానకూపంలో పడిపోయావ్ మోహన్? నీ మనస్సుకి యింత నిగ్రహంలేదని నేను కలలోకూడా ఊహించలేదు. నీవు ఇంతచిన్నవిషయాన్ని చర్చించకుండా సమాధానపడ్డావనుకోలేదు. మోహన్; నీ బాగుకోరి చెప్తాను. వింటూవా...”

“ఏం జరిగింది సుధాకర్? నా దగ్గర దాపరికం దేనికి? నేను ఎవరికైనా ద్రోహంచేస్తే అతనిని తిరిగి కాపాడటానికి ప్రాణాలిస్తా. నాకు ఎవరైనా ద్రోహంచేస్తే పూర్తిగా నాశనం చేసి తీరుతా” అని ఎక్కడలేని ఆవేశం తెచ్చుకున్నాడు మోహన్.

“తొందరపడకు మోహన్... ఆవేశం అన్ని సమయాలలో పనికిరాదు. నమ్మదిగా ఆలోచించు. నీవు ప్రేమించిన యువతి కులట - ఆమె ద్రోహ. ప్రతిరోజు స్టేషన్ కనిగొనలేక యింటికి వెళ్ళేది. వారిద్దరికీ సంబంధము ఉన్నట్లుగా నా చెల్లెలు లక్ష్మి చెప్పేది. ఇది నిజం. నీ ఊమాన్ని ఆకాంక్షించి చెప్పున్నమాటలు యివి. దీన్ని నీ మనస్సులో స్రవించుకొని బాగాగులు నీవే ఆలోచించుకో. ఇక నేను వెళ్ళివస్తా...” అని కుర్చీలోనుంచి లేచాడు సుధాకర్.

మోహన్ తలనంచేళాడు. తలెత్తి సమాధానం చెప్పి లేకపోయాడు.

“సిగ్గుపడకు మోహన్. మించిపోయానదేమీ లేదు. వెళ్ళివస్తా” అని సుధాకర్ సైకిలు ఎక్కాడు.

కుర్చీలో కూలబడ్డాడు మోహన్. అతని మనస్సులో పెనుకుఠాను లేగింది. అంతరాత్మ వేసే ప్రతి చిన్నప్రశ్నకీ అతని మనస్సు సమాధానం చెప్పలేకపోయింది. ఇంత అననూనాన్ని భరించటంకన్నా ప్రాణం త్యజించటం మేలనిపించింది. ఒక్కక్షణం గదిలో వుండలేకపోయాడు. అతని కాళ్ళు రెండూ వాకిటి గున్నంకేసి నడిచినాయ్. సరాసరి ఫర్లాంగు దూరము నడిచి వీధి చివరఉన్న పెంకుటింటి దగ్గర ఆగినాయ్. పల్లెపైకెత్తి చూసాడు. తలుపుతాళం పెట్టి ఉంది. ఈ సారికో అతనిమనస్సులో మారుమూలదాగిన పాతభావాలు పటాపంచలు అయినాయ్. ప్రక్రియారమ్మాయి గుమ్మందగ్గర కుల్చొచ్చి ఉన్నది. ఏడేండ్లపాప. సిల్కుగోను తొడుక్కొని నున్నాస్తూ ఉంది. అక్కడే ఆడుకుంటూ కూర్చుంది.

“పాపా...ఇటు రామ్మా” అన్నాడు మోహన్.

చంటిపాప బెడరి తిరుగుముఖం పెట్టింది.

“భయంలేదు ఇటు దామ్మా...ఇవిగో బిళ్ళలు” అని గుప్పడిమూసి ఆ పిల్లని భ్రమపెట్టాడు.

ఆ పాప బిళ్ళలకి ఆశపడి దగ్గరకు వెళ్ళింది?

“ఈయింటి ఆనిడ ఎక్కడకు వెళ్ళింది?”

“పిన్ని గారే...ప్రక్కసందులో ఉన్న స్త్రీ డరుగారింటికి వెళ్ళింది?” అని సమాధానమిచ్చింది ఆ పాప. ఆ పసిపాప సమాధానం అతనిమనస్సును విరిచేసింది. ఇదివరకుదాక అతనిలో ఉన్న ఆప్యాయత, ఆదరం, ఆవేశంగా మారినాయ్. అతని

ముఖం ఎర్రబడింది. అతని నేత్రాలు రెండుచింతనిప్పులు లాగ మెరసినాయి. పిల్లచేతిలో 'కానీ' పెట్టె ప్లీ డర్ కరుణాకర్ యింటికేసి వెళ్ళాడు మోహన్.

బయట హాలులోనే కరుణాకర్ ఆఫీసు, చుట్టూ నాయకుల ఫోటోలు; అటు యిటూ కుర్చీలు; కుర్చీలకే అనుకూల పుస్తకాలబీర్వాలతో హాలు నిండిపోయింది. అప్పుడే సుజాత ప్లీ డరు కరుణాకర్ తో మాట్లాడి అతనిచేతిలో డబ్బు పెట్టబోతోంది. ఆ కాగితాలు యిద్దరిచేతుల చుద్దపడగా మోహన్ కంటబడినాయి. అతనికి పుండుమీద కారం పడినట్లయింది, హృదయానికి గాయంమీద మరొక గాయం తగిలించి. అతని మనస్సు పూర్తిగా వికలమయింది. ఇంట్లోకి తిరుగుముఖం పట్టాడు.

“నేను వస్తానండీ... బాధ్యత అంతా మీ మీదనే వదిలేస్తున్నాను” అని సుజాత గేటుబయటకు నచ్చింది. “నీ గేటుండీ” అని ఆమెను గేటువజ్రకు పంపి లోపలికి వెళ్ళాడు కరుణాకర్.

వారంరోజులయింది. మోహన్ దేవదాసుగా మారిపోయాడు. “ఇన్ని రోజులయింది గదా దానింటికి నేను వెళ్ళి. ప్రేమగలయువతి అయితే నన్ను చూడటానికి దేనికి రాదు?” అన్న ప్రశ్న అతనిని బాధించింది.

అతనికాళ్ళు రెండూ గిరిగి వీధిచివరనున్న పెంకుటింటికి వైపు నడిచినాయి. తలుపులు రెండూ దగ్గరకు వేసిఉన్నాయి. తలుపుల్ని త్రోసి లోపలికి ప్రవేశించాడు మోహన్. సుజాత

లోపలకుర్చీలో కూర్చోని పేపరు చదువుతోంది. పేపరు క్రింద పడవేసి కుర్చీలోనుంచి లేచింది. మోహన్ ముఖంకేసి చూచేసరికి ఆమెకు ఎక్కడలేని ఆశ్చర్యం కలిగించింది. అతని కళ్ళు రెండూ గుంటలు బడినాయి. ఆమె మనస్సులో మరుక్షణంలోనే జాలి ప్రవేశించింది.

“లోపలికి రా మోహన్. అక్కడ నుంచున్నావే?”

“పరాయివాళ్ళు లోపలికి రావచ్చా!”

ఈ సమాధానం వినేసరికి ఆమె హృదయం వేగిరంగా కొట్టుకోవటం మొదలుపెట్టింది. కాళ్ళు వణక నారంభించి నాయి.

“మోహన్, నేను ఎవరో గుర్తుపట్టావా?”

“గుర్తుపట్టకే? గుర్తుపట్టా. నీవు కులటవని తెలుసుకున్నా! మనసారా ప్రేమించానని మభ్యపరచి మోసంచేసిన ద్రోహి నని తెలుసుకున్నా. నీది హృదయం కాదు పాపాణమని గుర్తు పట్టా. నీవు నాదానివికాదు వేరొకరిదానివని తెలుసుకున్నా... ఆఖరుసారి నిన్ను చూచిపోదామని వచ్చా” అని అమితంగా దగ్గటం మొదలుపెట్టాడు. అతని సంభాషణ ఆమెకు ఏమీ అర్థంకాలేదు. ఏమీ మాట్లాడాలో ఆమెకే తెలియలేదు. దగ్గటం మొదలుపెట్టాడు. “మోహన్ నీవు ఏమి మాట్లాడుతున్నావో తెలుసుకున్నావా” అని అడిగింది.

“ఆ తెలుసుకున్నా సుజాతా! నీవు కరుణాకర్

ప్రేయసిని తెలుసుకున్నా!” ఈ సారి వాక్యం అతి సయాస మీద మాట్లాడాడు. అతని నోటిలోనుంచి నెత్తురుగడ్డగా వడింది.

సుజాతకి ఏమిచేయాలో తెలియలేదు. మోహన్ చేతిని పట్టుకొని మంచముమీద పడుకోపెట్టి బయటగుమ్మందగ్గరకు నచ్చింది. ఆ దారినే సైకిల్ మీద ఇంటికి వెళుతున్న సుధాకర్ కంటపడ్డాడు. అతనిని రెండుమూడుసార్లు కరుణాకర్ ఇంటి దగ్గర చూచింది.

“ఏమండీ ఇటు ఒకసారి వచ్చి సహాయముచేస్తారా?” అని పిలిచింది.

సుధాకర్ పైకిలు వెనక్కి-త్రిప్పి, లోపలికి ప్రవేశించాడు. ఎదురుగుండా మంచంమీద పడుకున్న మోహన్ ని చూచేసరికి అతని కళ్ళవెంబడి నీసృకారటం మొదలుపెట్టి నాయి. మోహన్ ఇంతపని చేస్తాడని, అతను కలలోకూడా ఊహించలేదు. ప్రిడరు కరుణాకర్ తనకేసులో డబ్బునీసుకొని ఎదురుపక్షాన్ని గెలిపించాడనే కక్షతో వీరిద్దరిమధ్యా కక్ష్య పెట్టాడు.

సుధాకర్ మోహన్ మంచందగ్గరకు నచ్చాడు. అతని కాళ్ళ దగ్గర కూర్చొని “మోహన్! ఎందుకు ఇంత మహా అకృత్యము చేశావ్. నేను మహాపాపిని, క్రూరుడను, నాది హృదయం కాదు, పాపాణం. నీవు కరుణాకర్ మీద కక్ష వూరినదని మీ ఇద్దరిమధ్యా ప్రేమకు కక్షపెట్టాను” అన్నాడు.

ఈ మాటలు వింటున్న సుజాతకి ఏమీ పాలుపోలేదు. “నం జరిగింది సుధాకర్?” అని అతి ప్రయాసమీద మాట పూర్తిచేసాడు మోహన్.

“మోహన్! నా కేసులో కరుణాకర్ నా దగ్గర డబ్బు తీసుకొని ఎదురుపక్షాన్ని గెలిపించిన ద్రోహి. అతని ద్రోహానికి ప్రతీకారం చెయ్యాలని, మీ ఇద్దరిమధ్యా కక్ష్యపెడదామని సుజాతమీద లేనినేరం మోపా. సుజాత నిర్దోషి. ఆమె నేను త్త కేసుకొరకు కరుణాకర్ దగ్గరకు వచ్చినది కాని నీవు ఇంత మహావాపకార్యానికి వడిగడతావని అనుకోలేదు” అని పూర్తిచేసాడు సుధాకర్.

“ఆ...ఎంత పనిచేశావ్ సుజాతా?” అన్నాడు మోహన్. ఆమెదగ్గరకు వచ్చింది. “సుజాతా...సుజాతా...” నగు ఎక్కువ అయింది. నోటిలోనుంచి రక్తం ధార పడుతోంది. “యూసిక్ త్రాగా” అంటూ ఆఖరుసారి దగ్గి కళ్ళు మూసాడు.

ఈ దృశ్యాన్ని అంతా చూస్తున్న సుజాత లేతహృదయం తట్టుకొనలేకపోయింది. ఆమె కాళ్ళు వణక నారంభించి పడి. అమె గుండెవేగం అధికమై ఆఖరుసారి “మోహన్” అంటూ అతనికాళ్ళపై పడింది. ఆమెగుండె ఒక్కసారి అగి పోయింది. ఇద్దరినీ చూస్తూ నిల్చుండిపోయాడు సుధాకర్.

వియ్యపు బస్తా

“ఏమండీ మిమ్మల్నే, మాట్లాడకుండా మొద్దులాగా కూర్చుంటారేం, ఇంట్లో చూడబోతే ఉప్పు మిరపకాయలకే కరువైంది. ఊళ్ళో చూడబోతే జమిందార్ అనిపేరు. అయినా ఎందుకు చెప్పండి లేనిపోని దర్జాలు. అరువు తేచ్చు కున్న దర్జాలు ఎంతకాలం ఉంటాయి. ఈపూటకి బియ్యంలేవు. తీసుకువస్తే వండుతా; లేకపోతే అందాకా సస్తుపడుకుందాం” అని గంభీరోపన్యాసం దంచింది నళిని.

“ఏమేవ్; ఎందుకు అక్కను పడుతావ్. ఈ లోకం సంగతి నీకు ఏం తెలుసు. నంటింట్లో కూర్చోని వంకాయ పులుసు, వచ్చడి కమ్మగానే చేయటం తెలుసు. అంతకన్న ఎక్కువ తెలిసినదానివైతే ఇట్లా మాట్లాడుదుతావా! అయినా ఈ పూటకి కావలసింది బియ్యమేగా! ఒక బస్తాబియ్యం గంటలో నీ కాళ్ళముందర పడేయిస్తా. ఇదిగో ఇటుచూడు...” అని వాక్యం ముగించబోయాడు శేఖర్.

“శేఖర్ బాబూ ! శేఖర్ బాబూ!” అని ఎవరో వాకిటి గుమ్మంతలుపు తట్టారు. నళిని వంటింట్లోకి వెళ్ళింది. శేఖర్ కుర్చీలోనుంచి లేచి వాకిటి తలుపుతీసాడు.

“శేఖర్ బాబూ... శేఖర్ బాబూ రక్షించాలి” అని మొదలుపెట్టాడు శేట్టజీ.

“అోసలికి రా శేట్టజీ, ఎందుకు కంగారుపడతావ్ రా కుర్చీలో కూర్చో” అని ఎదురుగుండాడున్న కుర్చీ యివతలికి లాగి తను కుర్చీలో కూర్చున్నాడు శేఖర్.

“చూడు బాబూ ఎవరో ఆఫీసరుట. టిప్ టూప్ గా బట్టలు వేసుకునివచ్చి పిలిచి లెఖలు చూపించు అని గదమా యించాడు. లెఖలమూట చెవునపడేసరికి నా గుండె ఆగి పోయే పర్యంతం అయింది. ఈయన లొంగేట్లు లేదు. మీరే వచ్చి ఏమన్నా సహాయం చేయాలి. నన్ను ఈ సారికి రక్షించండి శేఖర్ జీ.”

“ఎవరో వచ్చి లెఖలు అడిగారా? మీరు వ్రాయలేదా! అయితే ఆయన జైలుకి రమ్మన్నాడా! ఇదా మీ కేసు. సరే పదండి చూస్తాను” అని కుర్చీలోనుంచి లేవబోయాడు. “అన్నట్లు శేట్టజీ మరచిపోయాను. ఉన్న బట్టలు యిస్త్రీ చాకలివాడికి వేసాను. మరి బట్టలు లేవు. ఎట్లా వచ్చేది?”

“దానిదేముంది లెండి. మీరు ఇక్కడే ఉండండి ప్రక్కన రంగయ్య యిస్త్రీబట్టల లాండ్రిలో ఉలేన్ పాంటు సిల్కు షొక్కా అద్దకు తీసుకువస్తా. నేను వచ్చేలోపల మీరు

ముఖం కడుక్కొని తయారుగా ఉండండి” అని బయటకు వెళ్ళాడు శేట్జీ.

“చూసావా నళిసి? లోకం అంతే ఏమిటో మర. ఇలాంటి శేట్లు నలుగురుంటేనే మనకు పొట్టనిండేది.”

“అవునుమరి! ఇలాంటి శేట్లు నలుగురుంటేనే అలాంటి శేట్లు మేడలు కట్టేది.”

“ఇన్...ఆపు ఆయన వస్తున్నాడు” అని కుర్చీలో నుంచి లేచాడు శేఖర్.

“శేఖరుజీ ఇవిగో బట్టలు, తీసుకోండి. తొందరగా రండి” అని కంగారంతా ఆయన ముట్టల్లోనే ఉట్టిపడుతుందా అన్నట్లుగా పూర్తిచేసాడు శేట్జీ.

శేట్జీ చేతిలోని బట్టలు అందుకొని లోపలికి వెళ్ళాడు శేఖర్.

“ఏమండీ ఎప్పుడైనా మీరు ఈ సిల్కు బట్టలు చూసారా? బక్కసారి తొడిగేస్తున్నారు” పరిహాసంగా అంది నళిసి.

“ఇలాంటి సిల్కు బట్టలు సమయానికి తొడిగితేనే నీకు అలాంటి కొత్తచీరలు వచ్చేవి” అని చమత్కారంగా సమాధాన మిచ్చి తలజాట్టు సరిగా సద్దుకొని గదిలోనుంచి బయటకు వచ్చాడు శేఖరు.

చప్పుడు రండి శేఖరుణి అని కుర్చీలో నుంచి లేచి ఇద్దరూ కలిసి కొట్టుకు వెళ్ళారు.

*

*

*

“కొట్టుదగ్గర కుర్చీలో అటు యిటు దిక్కులు చూస్తూ కూర్చున్నాడు యిన్ స్పెక్టర్ మోహన్.

“ఏమయ్యా శేక్? నాకు పుస్తకాలు తీసుకువస్తావని యింతసేపు కూర్చోవెట్టాడు” అని విసుగులంతా అతని మాటలలోనే ఉండగా అన్నట్లుగా మాట్లాడాడు యిన్ స్పెక్టర్.

“లేదు బాబు. వస్తూఉంటారు. నడచిరావాలి కదూ. కలెన్డరును ఉంచుకుంటుంది” అని భయం, విషయం రెండూ అతని మాటలలోనే మేళవించినాయా అన్నట్లుగా సమాధానమిచ్చాడు కొట్లో గుమాస్తా నాగేశ్వరరావు.

గుమాస్తా మాటలు వింటూఉండగానే వెనుక బూట్ల చప్పుడు వినిబడేసరికి వెనక్కి తిరిగి చూసాడు యిన్ స్పెక్టర్.

“హలో... గుడ్ మార్నింగ్ సర్” అని తిరిగి ఆచానముగ సమాధాన మిచ్చాడు యిన్ స్పెక్టర్.

“కాఫీ తీసుకున్నారా?”

“అ తీసుకున్నా రెండి” అని ముక్తసరిగా సమాధాన మిచ్చాడు యిన్ స్పెక్టర్ మోహన్.

ఇన్ స్పెక్టర్ మాటల్లోని భావాన్ని గ్రహించాడు శేఖరు. “శేక్ గారూ; రెండు కాఫీలు తప్పించండి” అన్నాడు.

“ఏయ్ కుర్రాడా! రెండు స్పెషల్ మసాలాదోసెలు కాఫీ తీసుకురా” అని గల్లాపెట్టిలోనుంచి డబ్బుతీసి కుర్రాడి చేతికిచ్చాడు శేట్జీ.

“ఏమి ఎవరండీ?” అని శేట్జీకిసి తిరిగి ప్రశ్నించాడు యిన్ స్పెక్టర్.

ఏమి చెప్పాలో తెలియక అటు యిటూ చూస్తూ నుంచున్నాడు శేట్జీ.

అలర్యం చేయటానికి ఇది సమయంకాదని గ్రహించాడు శేఖరు. తనని తానే పరిచయం చేసుకోవలసినదని.

“నా పేరు శేఖరు. నే నంటే ఈ తాలూకాలో నూరింటి, తొంబదిమందికి పరిచయమే...” అని పూర్తిచేసాడు.

“ఓ. శేఖరుగారంటే మీరేనా. మొన్న మా డివిజన్ వచ్చి ఉపన్యాసం చెప్పారుట” అన్నాడు యిన్ స్పెక్టరు.

“అవును. ఒక ఊరేమిడి. ఈ తాలూకాలోని ఊళ్ళన్నీ తిరుగుతూఉంటా, వేటినిగురించి ఉపన్యాసాలు చెప్పినా, ప్రాణాలు తీస్తే ఏలు తప్పక వచ్చి చెప్తూ ఉంటాను లెండి” అని పూర్తిచేసాడు.

ఇంతలోకి చేతిలో టిఫిన్; కాఫీ పుచ్చుకొని ప్రవేశించాడు హోటల్ బాయ్. అయిదునిమిషాలలో యిద్దరూ కాఫీ గ్లాసులు ఖాళీచేసారు.

“మన యింటికి వెళ్దాం రండి” అన్నాడు శేఖరు.

ఇద్దరూ కుర్చీలలోనుంచి లేచి మెట్లు దిగారు. శేట్జీ ఆనందానికి అంశులేదు.

*

*

*

తెల్లవారింది. రాత్రి ప్రక్రింటి అవిడను అడిగి బదులుకి బియ్యం తీసుకువచ్చింది నళిని. ఈ పూటకి బియ్యంలేవు.

“ఇంకేమి...యిస్త్రీవొక్కా లాగూ వేసారు. బయటకు వెళ్ళి నలుగురి కళ్ళలో కారం కొట్టారు. రాత్రే బియ్యం సిండుకున్నాయని చెప్పాను. ఈ పూట బియ్యంలేవు. తీసుకువస్తే వండుతా; లేకపోతే...” అని పూర్తిచేయబోయింది నళిని.

ఇంతలోకి బయటనుంచి నెత్తిమీద మూటపెట్టుకొని కులిమనిషి, వెనుకనే శేట్జీ ప్రవేశించారు.

“రండి శేట్జీ” అని ఎదురుగుండా ఉన్న కుర్చీ లాగాడు శేఖరు.

“కూర్చుంటాలెండి. పనిఉంది. మూట లోపల పడవేయించమన్నారా!” అన్నాడు శేట్జీ.

“ఏం మూట అది?”

“బియ్యం మూట.”

లోపలనుంచి వింటున్న నళిని ముఖం విప్పారంది. భర్త బెల్లివిజ్జేటలకు మనస్సులో అసూయపడింది.

“దేనికండీ...కాస్తద్దానికి బియ్యం కావాలా” అన్నాడు శేఖరు.

“నూతన లోనల పడవేయడా” అని నా పోనానిని
 కేట తిరిగాడు. “ఇక నస్తానండి ఆలస్యమగుండి. పోనాని
 వెళ్ళింది” అన్నాడు. “కేటజీ. వెళ్ళిపోయాడు.

“చూసావా? బియ్యపుబస్తా ఎంతలోకినచ్చిందో. దిస్తూ
 లోలో ఉన్నది లోకంఅంతా. డాబునది బట్టలునేసేనదికి పుట్టి
 ననుషులగుమునోయాని” అని పలికి బుజంమీద చెయ్యి
 వేసాడు. “శేఖరు.

“నుంచి తిరిగివేటలు సంపాదించారు శంక” అని భర్త
 చేతులు తప్పించుకొని నంటింట్లోకి వెళ్ళింది నళిని.

ఎల్లప్పుడు ప్రపంచ ప్రఖ్యాతిగాంచిన ఆల్ ప్రూఫ్

విన్ మాస్టర్

గడియారములనే వాడండి

**ALL PROOF
WINMASTER.
WATCHES**

**21 JEWELS.
ANTIMAGNETIC.**

Water Proof, Shock Proof, fitted with high class 21 Jewels, Antimagnetic, Latest *Fancy Dials*

.... Extra flat with centre second

10½ Full steel case, 21 Jewels Price : Rs. 172/-

10½ Rolled Gold - 20 Microns,

Steel back, 21 Jewels ,, Rs. 174/-

8½ Full steel case, 21 Jewels ,, Rs. 174/-

8½ Rolled Gold 20 Microns,

Steel back case, 21 Jewels ,, Rs. 175/-

ఏ జంట్లు :

షేక్ మెరా & సన్సు

హి. రా. నెం. 47. విజయవాడ-1.

Agents:

SHAIK MEERA & SON

P. B. No. 47 Vijayawada 1

